Aventurile submarinului DOX

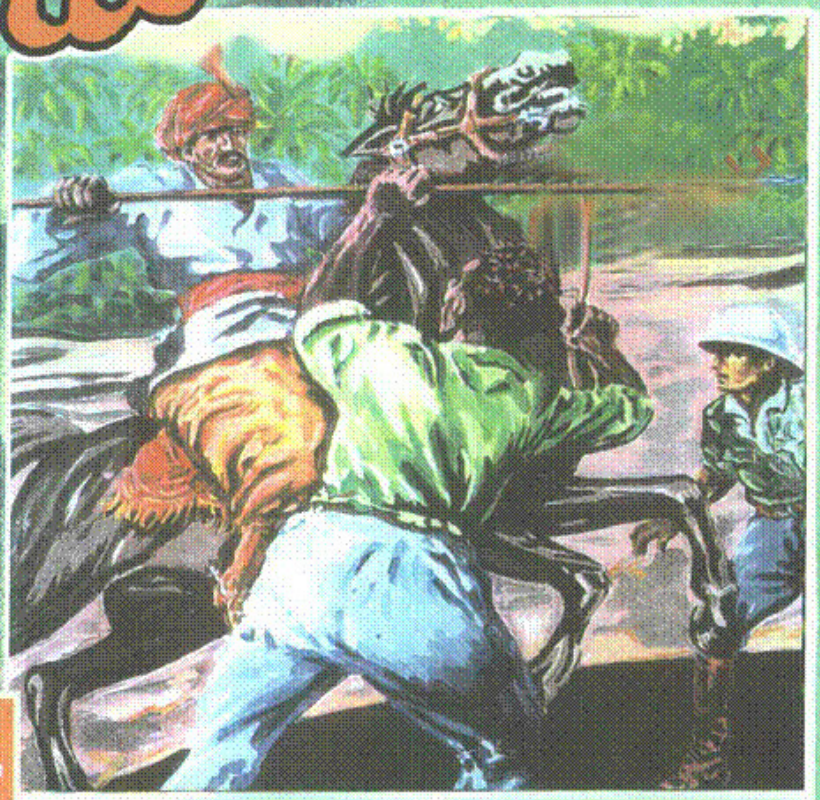

SERIE NOUĂ

224

Lăncierul

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 224

LĂNCIERUL

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
FANTOME ÎN AMIAZA MARE

— ŢINEŢI-O TOT AŞA, de-a lungul străzi vreo doi kilometri spre est până daţi de un drumeag care coteşte spre sud, trecând printr-o fâşie de junglă, de vreo trei sute de metri lungime. Veţi da într-o vale largă cu aspect deşertic, care e străbătută de un fluviu. La marginea junglei veţi da cu siguranţă de gândacul pe care-l căutaţi domnule Bertram.

Colonelul Hendrick Bustle îşi însoţi cu-n zâmbet ce se voia convingător. Bătrânul ofiţer care de mai bine de douăzeci de ani străbătuse întreg pământul fiind în Legiunea Străină, îmi fu deosebit de simpatic, din clipa-n care l-am cunoscut. Era un englez naturalizat evident, dar adevărata-i obârşie puteam doar s-o ghicesc.

Se spunea c-ar avea rubedenii în Africa de Sud. Prenumele său de Hendrick ducea oricum la concluzia că părintele sau străbunicul său cel puţin, provenea din Buri.

Gazda noastră ne povestise că simpaticul ofiţer servise în tinereţea lui atât în Legiunea Străină olandeză cât şi-n cea franceză în orice caz, pretutindeni unde aveau nevoie de serviciile sale şi se dădeau lupte. Serviciul cuminte de garnizoană nu păruse deloc să-i priască bătrânului muşchetar.

Îndărătul explicaţiei pe care tocmai mi-o oferise, se ascundea poate ceva mai mult, de aceea am spus:

— Nu-mi pot închipui cum de s-ar putea pripăşi prin părţile astea, tocmai cărăbuşul ăsta pe care mi l-aţi zugrăvit adineaori? Ştiu că se aţine prin Jawa, pe undeva. Numele său ştiinţific e *Apoderus Longicollis.*

— Exemplarul acesta din cutie l-am prins ce-i drept în Jawa, reluă cu obiectivitate colonelul. Ar trebui însă să mă înşel prea mult, dacă aş spune că n-am văzut o insectă ca asta.

Cu ocazia asta îmi zâmbi atât de pişicher, încât senzaţia că povestea cu gândacul, nu-i decât o scorneală sau un pretext, deveni aproape o certitudine.

Marian îl privi scurt pe interlocutorul nostru, după care spuse:

— Apariţia unei astfel de specii de insecte tocmai aici, în India, ne-ndreptăţeşte să tragem nişte concluzii – de natură biologică se-nţelege. Prin urmare Robert, te voi însoţi şi eu. E încă devreme şi socot că până la amiază ne vom putea înapoia.

— V-aş mai arăta şi alte curiozităţi rare, pe care le-am adunat cu ocazia peregrinărilor mele prin lume, continuă colonelul. Apoderus Longicollis îşi face şi aşa apariţia numai către amiază. Să sperăm că veţi suporta cu stoicism căldura, de altfel sunteţi cred familiarizaţi demult cu clima tropicală.

Pe când spunea ultimele cuvinte, Bustle se ridică, îndreptându-se înspre un dulap vechi cu lucrătură artistică, specifică regiunii tibetane şi se apucă să-i deschidă uşile solide. Fiecare colecţie de curiozităţi adunate într-o viaţă de hoinar, în sine, era o splendoare şi-şi avea farmecul său. Ştiurăm să preţuim cum se cuvine tot ce ni se arăta acum, dar din nou avui impresia că Bustle dorea numai să ne câştige interesul şi să ne reţină la el până la orele amiezei.

Trebuia prin urmare să ajungem în valea cu pricina la o anumită oră a amiezii şi asta îşi avea importanţa sa.

Dar gândurile ascunse mă părăsiră de-ndată ce colonelul ne arătă una câte una piesele colecţiei sale: figurine întruchipând zeităţi felurite din fildeş, bronz, metale preţioase sau din pietre semipreţioase, arme sofisticate şi scumpe, casete prevăzute cu inele şi nestemate şi câte altele, care ar fi făcut fără nici o îndoială cinste oricărui muzeu din lume.

Colonelul Bustle ştia să-nsoţească fiecare exponat în parte cu istorie a sa, foarte captivantă şi instructivă în sine şi nu-i de mirare că timpul se scurse repede.

Cam dintr-odată, amfitrionul nostru se puse să-şi stivuiască iarăşi comorile colecţiei sale, la loc, în dulapul de unde le luase, neuitând să-ncuie şi uşile, după care ni se adresă:

— Ei domnilor, celelalte piese vi le rezerv pe diseară. Dac-o porniţi acum, ajungeţi la timp în valea cu pricina, nu puteţi să vă rătăciţi dacă veţi ţine seama de ce v-am spus; sper numai să n-aveţi prea multă bătaie de cap cu căldura.

Se făcuse exact ora unsprezece, când am început să străbatem grădina.

El ne conduse spre poarta grădinei şi ne spuse râzând, luându-şi rămas bun, următoarele:

— Nu pot să-ţi săpun cu exactitate domnule Bertram, dacă e vorba de-acelaşi cărăbuş sau de altul, rămâne să constataţi cu domnul Farrow la faţa locului. Oricum eu vă aştept aici cu prânzul la ora două. Până atunci sper să rezolvaţi totul şi să fiţi înapoi. Vă doresc excursie plăcută cu roade pe măsură, domnilor!

După ce ne-am mai îndepărtat puţin de proprietatea colonelului Marian îmi spuse:

— Chiar că m-a făcut curios, ce-o să găsim în valea asta! Colonelul n-ar fi insistat atât de mult să vizităm locurile astea.

Dădui din cap afirmativ, reluând la rândul meu.

— Colonelul a hoinărit în aproape toate ţările globului şi nu-mi pare un om care să se teamă de aventuri şi pericole. Din comportamentul său aş deduce – abstracţie făcând de problema cu cărăbuşul – că ţine neapărat să vizităm locul acela, unde se întâmplă probabil unele lucruri neexplicabile.

— Ar trebui să-l luăm şi pe Pongo cu Maha. Ceea ce ne-a spus colonelul Bustle se întâmplă în valea aceea în fiecare zi, aşa că nu văd de ce nu am amâna pe mâine excursia proiectată.

— Va trebui totuşi să ne dăm seama despre ce e vorba, Mariane. Poate că nu-i nimic important. C-o fi existând o rudă a cărăbuşului ăluia în jungla indiană, nu văd c-ar fi imposibil.

Ajunserăm tot vorbind la cărarea care ducea în junglă.

Mai aveam trei sute de metri până-n valea cu pricina. Eram curios ce-o să se întâmple şi Marian simţea la fel.

De altfel o şi luă atât de repede la picior, încât de-abia îl mai puteam urma. Eram deja scăldat de sudoare. La această oră a amiezii soarele ardea cu putere. Eram expuşi fără apărare arşiţei întrucât porţiunea de junglă pe care-o străbăteam nu avea arbori înalţi cu coroane bogate, care să ne ofere protecţia necesară. Liane căţărătoare ne blocau la tot pasul drumul. Trebuia să le înlăturăm, dacă nu voiam să rămână numai zdrenţe din costumele noastre. Cu acest prilej am constatat că pe alocuri lianele erau tăiate proaspăt, ceea ce denota că cineva a mai trecut e acolo de curând. Cine oare, să fi fost colonelul?

În cele din urmă porţiunea de junglă cu pricina a fost străbătută şi-am ajuns astfel în valea prin care curgea un fluviu.

Speram că aici să fie ceva mai răcoros, dar m-am înşelat. Valea era presărată parcă cu nisip fin alb, pe care razele piezişe ale soarelui le încălzeau puternic şi apoi căldura o reflecta înapoi. Mă mira foarte mult colonelul Bustle, care, la vârsta lui, putea să îndure asemenea temperaturi.

Valea era lată de trei kilometri şi se-ntindea către est şi vest până la linia orizontului. Fluviu se rostogolea în mijlocul acestei văi, malurile sale fiind populate cu tufişuri răzleţe.

— Să ne apropiem de liziera pădurii, îmi şopti Marian. Dacă ne proţăpim aici, prea la vedere poate că „evenimentul”

va întârzia să se producă.

Porţiunea de junglă se termină brusc, ca tăiată cu cuţitul. O trecere lină în regiunea de câmpie nu exista.

La marginea junglei tufişurile nu erau mai rar reprezentate decât în mijlocul ei. Ne-am apropiat de tufişuri şi-am iscodit în dreapta şi-n stânga.

La început nu se petrecu nimic. Examinam deja următoarele ramuri ale tufişurilor din preajmă, dacă nu cumva voi da de cărăbuşul promis. Marian stătea-n stânga mea şi privea mai mult către vest. Stăteam deja de-un sfert de oră în toropeală aici, după care mă adresai în şoaptă lui Marian.

— N-ar fi cazul să-ncercăm să dăm de ascunzătoarea cărăbuşului, Mariane? Altfel nu văd de ce ne-am mai obosit până aici. Poate că Bustle a vrut să ne facă numai curioşi şi şi-a permis o glumă nevinovată.

— Colonelul a fost prea serios, ca să fi intenţionat asta. La ora amiezii, poate că are loc un eveniment misterios, care deocamdată, nouă ne scapă. Caută-ţi liniştit cărăbuşul deşi mă îndoiesc c-ai să-l găseşti. Eu o să-mi văd de treaba mea! îmi răspunse Marian.

— Nu prea mai am chef s-alerg după acul în carul cu fân, pe zăpuşeala asta. Mai ales că-i zadarnic sum spui tu. Termin de scotocit tufele astea şi-n rest voi trage singur concluzia care se impune. A fost vorba de-o glumă a colonelului deşi mă-ntreb dacă la vârsta şi prestanţa lui ar trebui să glumească astfel. Sau mai ştii, poate că a vrut să ne-ndepărteze din casa lui, tocmai la ora aceasta a amiezii, deşi nu văd, de ce.

— Mi-a trecut şi mie prin cap gândul ăsta, dar nu merge!

— Adu-ţi aminte că mai întâi te-a trimis la plimbare, folosindu-şi povestea cu cărăbuşul. Eu n-am făcut decât să mă alătur ulterior, voluntar.

— Ei atunci, poate c-a vrut să vorbească ceva cu tine în particular, mă hazardai eu, în continuare. Poate de aceea mi-a servit povestea cu cărăbuşul, întrucât a sesizat că mă interesează la nebunie în calitate de entomolog.

— Dacă-ar fi fost aşa, nu crezi c-ar fi încercat să mă reţină cumva, Robert? Nu, aici e vorba de altceva. Colonelul a ţinut morţiş încă din Navagunar să ne invite la el, încât de atunci am bănuit că are un motiv ascuns. De-ndată ce-am ajuns aici ieri seară n-a pomenit nimic, după cum ştii, dar azi dimineaţă l-am surprins de câteva ori, uitându-se preocupat la ceas. De-ndată ce ţi-ai arătat interesul faţă de cărăbuşul javanez, parcă a devenit şi el mai vioi şi brusc interesat.

— Ceea ce-mi spui acum Marian, pune lucrurile într-o altă lumină, astfel încât, aproape că-mi pierdui interesul pentru cărăbuşul meu.

Îmi devenise tot mai clar că trebuia să ne aşteptăm la lucruri cu mult mai importante, decât găsirea locului de obârşie al unor gângănii.

Mă-ntorsei pentru a privi peste câmpia întinsă care se întindea departe spre est. Într-acolo curgea fluviul care străbătea valea şi se vărsa după toate posibilităţile la vreo depărtare de treizeci de kilometri în golful Cambay.

— Cred că ai dreptate, Mariane. Poate că altceva avea colonelul în cap, decât cărăbuşul meu, ceva ce şi-a închipuit că nici noi nu-l vom crede, afară de cazul c-am vedea cu proprii noştri ochi. Se temea de bună-seamă să nu fie luat peste picior dacă ne-ar fi spus-o direct.

— Cam aşa m-am gândit şi eu, confirmă Marian. Să sperăm că „evenimentul" nu va întârzia să apară, altfel ne coacem aici. Suntem de mult la tropice, dar o astfel de căldură nu mi-a mai fost dat, de mult, să-ndur.

— Poate că numai în Africa, când eram în drum spre ţara hererosilor ţinui eu să-i amintesc. Atunci am trăit în deşert temperaturi asemănătoare. Ţi-aduci aminte? Aici cel puţin şti că ne putem oricând întoarce la un regim de temperatură ceva mai suportabilă. Dar uite!

Îl apucai de mână, repede pe Marian, arătând spre est. De-abia la o sută de metri de lângă mine, apăru un călăreţ, ca din pământ, de fapt din desişul junglei de alături. Călărea un cal de rasă, după cum se putea observa din mişcările elegante ale calului.

Galopa cu-o uşurinţă uimitoare spre nisipul încins de pe malurile fluviului. Călăreţul purta un veşmânt indian alb de-o albeaţă desăvârşită şi-un turban cu voal, alb, care se desfăşura uşor în vânt după cum galopa calul. În mâna dreaptă purta o lance lungă, aplecată ca pentru atac. Stupefiat mă uitai la ciudata apariţie.

Cât ai clipi, călăreţul acoperi distanţa până la fluviu, sări într-un tufiş des şi… dispăru. Mă frecai la ochi. Unde a dispărut călăreţul?

Să fi sărit în apă şi să-şi fi continuat drumul înot, într-o regiune în care ochii noştrii nu-l puteau vedea? Asta era extreme de necugetat. Pe căldura asta, calul supraîncălzit ar fi putut suferi la contactul brusc cu apa rece un atac de inimă.

— Deci ăsta a fost secretul colonelului, exclamă Marian! De necrezut! Nu ne rămâne decât să ne întoarcem şi să-l întrebăm chiar noi pe Bustle, dacă a fost el însuşi martor la

aşa ceva şi dacă circula anumite zvonuri în rândurile populaţiei autohtone, în această privinţă.

— La aşa ceva nu m-am aşteptat drept să-ţi spun, îmi dădui şi eu acum frâu liber emoţiei. Dar n-ar fi mai bine Mariane, să cercetăm mai întâi cu atenţie de unde a apărut şi unde a dispărut călăreţul. Nu se poate să nu fi lăsat nişte urme.

— Nu-mi prea vine s-o fac, Robert! Poate că şi-a găsit undeva lângă fluviu o ascunzătoare şi ne priveşte de-acolo. Nu trebuie să bănuiască că ne interesează prezenţa lui. De altfel am putea veni, oricând în cursul după-amiezi, încăodată încoace şi să cercetăm în linişte. Atunci va fi mai răcoare. Marian o luă pe cărarea din junglă, pe care-o urmasem pân-aici şi dispăru.

Nu-mi rămase decât să-l urmez. Deşi ardeam de dorinţa de-a întreprinde pe loc cercetări asupra călăreţului misterios, nu puteam să ignore justeţea argumentelor lui Marian. După ce-am ajuns şi eu la cărarea din junglă, înainte de-a dispare printre copaci şi m-am întors încăodată înapoi şi-am privit cu atenţie câmpia netedă care se întindea în faţă, licărind sub razele puternice ale soarelui. Nimic nu mi-a fost dat să văd, tufişurile erau părăginite ca-nainte, mai departe era oglinda liniştită a apelor fluviului.

— Nu te mai uita atât de ostentativ înapoi, răsună vocea lui Marian, undeva în spatele meu. Nu faci decât să devină bănuitor şi să-i atragi atenţia asupra noastră, călăreţului, în caz că ne observă. Ne vom întoarce la timpul potrivit.

Marian o luase puţin înaintea mea. Mă grăbi să-l ajung. Se pare că-şi impusese un astfel de ritm, încât numai cu greutate l-am putut ţine după el.

Ce fel de secret era legat de lăncierul ăsta, care apărea tocmai când arşiţa era mai mare decât oricând, din desişurile junglei apoi dispărea într-unul din tufişurile de pe malul fluviului.

Cât de mult bântuia pe aici fantoma asta de călăreţ, colonelul nu ne spuse şi probabil că nu ştia nici el, tocmai de asta ne chemase pe noi.

De ce purta călăreţul acesta o lance ca şi semenii săi din evul mediu, aşa cum se folosea aproape până în ajunul primului război mondial, la cavalerie! Se aştepta la atacul unui duşman?

Înainte de-a se termina porţiunea junglei am reuşit să-l ajung după câteva sforţări pe Marian.

— Ce părere ai tu Mariane, de ce umblă înarmat cu lance, călăreţul ăsta, îl întrebai eu încă gâfâind din goană, pe

prietenul meu.

— Pe mine mă frapează şi altceva. De ce îşi alege această oră, cea mai călduroasă a zilei şi dispare mereu în regiunea fluviului? Cred că o face în mod deliberat.

— Ai dreptate, dar pe mine tot felul în care e înarmat mă şochează.

— E clar că asta simbolizează sau ascunde ceva şi mai cred că tocmai de asta ne-a trimis colonelul Bustle încoace, ca să lămurim misterul ăsta.

Porţiunea care ne-a rămas de făcut, din drumul nostru de întoarcere. Am parcurs-o în tăcere şi repede. Nu-mi puteam abate însă gândul de la călăreţul misterios. În cele din urmă am ajuns la bungalowul colonelului.

Bustle ne privi cu-n zâmbet şiret. Ne conduse în sufragerie unde masa era deja pusă. C-o bucurie nedisimulată îmi bătură în ochi câteva sticle de apă minerală.

— Căldură mare, domnilor, începu Bustle conversaţia. Vă rog să vă serviţi! Ei, domnule Bertram, ţi-ai găsit cărăbuşul? Clătinai zâmbind la rându-mi capul. După ce bău un pahar cu apă minerală, Marian începu şi el:

— Domnule colonel, permiteţi-mi o întrebare.

— Vă rog!

— Ce v-a făcut să vizitaţi valea chiar în timpul amiezii? Aţi auzit sau aţi primit dovezi cu privire la lăncier? Sau l-aţi descoperit întâmplător.

— Aşadar l-aţi văzut, spuse colonelul mai mulţumit acuma. Credeţi-mă am început să mă îndoiesc de judecăţile mele, de patrusprezece zile încerc să dezleg enigma asta, dar nu-mi pot explica nici apariţia nici dispariţia călăreţului cu pricina.

— Poate că se ascunde sub aparenţe mai mult decât bănuim. Dar mai întâi răspundeţi-mi la întrebările mele domnule colonel.

Din nou colonelul dădu din cap în semn de încuviinţare iar Marian îşi continuă ideea.

— Aşadar aţi dat întâmplător de călăreţul ăsta sau aţi auzit de el?

— Am fost atenţionat cam de maniera în care v-am atenţionat eu însumi, domnilor. Mie mi-a povestit un indian cum că în valea cu pricina, cam pe la ora amiezii bântuie un tigru enorm. Asta a fost un prilej minunat pentru a apărea la faţa locului şi-a mă convinge. Atunci l-am zărit pe călăreţ pentru prima oară.

— Şi l-aţi urmărit zilnic?

— Da, dar n-am fost atât de aproape încât să-l pot atinge.

— Vă rog povestiţi-ne cât mai exact ce-aţi văzut şi cum aţi procedat, domnule colonel. Fiecare amănunt poate fi revelator. Cine v-a atenţionat deci asupra văii cu pricina.

— A fost bătrânul Tory, care ca brahman, se bucură în regiune de-o mare încredere şi e bine văzut şi-n cercurile politice.

— După ce v-aţi convins că nu-i vorba de un tigru ci de altceva aţi mai avut convorbiri cu acest domn, sau cu altcineva?

— Bineînţeles! Am fost să-l vizitez încă în aceiaşi zi. După ce i-am spus ce-am văzut, el mi-a mărturisit liniştit că poate se-nşelase. Ochi lui, poate din cauza vârstei, nu erau chiar fireşti sau în regulă şi nici nu putea să susţină o conversaţie mult timp. L-am întrebat pe Tory dacă a văzut el însuşi tigrul şi răspunsul a fost că susţinătorii săi, l-au făcut atent asupra prezenţei animalului în zonă. Abia apoi s-a deplasat el însuşi în valea cu pricina şi a văzut tigrul.

— L-aţi întrebat mai multe asupra adepţilor săi, care au văzut tigrul, pentru prima oară? îl chestionă Marian mai departe pe Bustle. Şi încă o întrebare. În care cercuri politice se bucură de influenţă Tory?

— Ştiţi prea bine că peste tot în lume, se urzesc comploturi şi răzmeriţe, începu colonelul. Nici India nu face excepţie. Colonelul făcu aici o mină gravă, apoi continuă. Aţi făcut probabil cunoştinţă cu adversari guvernului nostru, după câte am citit. Şi aici este un astfel de partid la lucru, care doreşte eliberarea Indiei. Bătrânul Tory este conducătorul indienilor, care sunt însă de partea noastră. E de părere că numai astfel India poate păşi paşnic pe calea progresului şi dezvoltări. Pot afirma chiar că datorită influenţei lui Tory, sentimentele antiengleze şi-au mai pierdut forţa şi elanul iniţial.

— Dacă Tory a fost cel care va făcut atent asupra călăreţului trebuie neapărat să-l contactăm. La rândul său poate-şi va întreba omul de la care a aflat totul. Acum cu privire la ce-aţi trăit singur domnule colonel, urmă Marian. V-aţi dat seama de la bun început că aveţi de-a face cu-n călăreţ înarmat cu o lance şi nu cu-n tigru. Aţi cercetat ulterior de unde a venit şi unde a dispărut?

— Fireşte! Am găsit drumul pe care şi l-a croit prin junglă. După crengile rupte şi am găsit şi urmele prin tufişuri la malul fluviului. Dar asta nu este totul. Încotro a dispărut călăreţul n-am putut deloc stabili.

— Vrem să mai vedem încăodată în această după-amiază locul unde a dispărut călăreţul. Poate că ne puteţi descrie mai

exact locul. Cred cu siguranţă că apare şi dispare în acelaşi loc şi-n acelaşi moment al zilei. Are fluviul malurile abrupte? Cât de adânc este fluviu sau măcar oglinda apei? Ar fi posibil ca un călăreţ să coboare în fluviu şi noi, din postul nostru de observaţie, să nu-l mai putem vedea!

— Atunci am rezolvat oarecum problema dispariţiei călăreţului, strigă colonelul după o scurtă pauză. La asta ce-i drept nu m-am gândit, dar aşa este, firul apei se află cam la un metru şi jumătate sub marginea malurilor. Adâncimea fluviului n-am măsurat-o, dar e posibil ca un călăreţ cu cal cu tot care înoată prin apă, să nu se poată vedea de la o oarecare depărtare.

— Explicaţia totuşi este la mintea omului, fu de părere Marian. Poate că omul nostru a înotat paralel cu curentul spre mare, în sensul de curgere a fluviului şi asta până ce-a putut ieşi neobservat din nou la suprafaţă. Se pune întrebarea încotro se-ndreaptă. Acum, cât de mult aţi urmărit urmele lăsate în junglă?

— Urma duce până la strada care la rându-i dă spre oraş. De acolo, urma se pierde evident în celelalte.

II
UN INCIDENT PERICULOS

— DACĂ VINE DIN ORAŞ, atunci cercetările devin destul de anevoioase.

Aţi întrebat pe cineva în această privinţă, continuă Marian să-l descoase pe colonelul Bustle.

— Pe Tory bineînţeles! fu răspunsul acestuia. Dar n-a putut să-mi dea răspunsuri lămuritoare. Nimeni nu l-a zărit vreodată, părăsind oraşul şi nimeni nu l-a văzut intrând în el. Vă puteţi închipui că Tory dispune de un mare număr de adepţi şi de o mare influenţă, dar nimeni n-a putut da vreo informaţie utilă. Când am auzit de sosirea dumneavoastră aici în Navagunar, m-am folosit numaidecât de ocazie. V-am făcut cunoştinţă, presupunând că veţi fi interesaţi de problemă.

— E clar că nimeni nu intră în junglă şi nimeni nu iese din ea, zilnic, în clipele cele mai toride ale zilei, dacă n-ar urmări un scop anume, dar mă nedumereşte faptul că acest călăreţ nu-şi uită niciodată lancea.

— Asta poate voi încerca s-o lămuresc eu, interveni colonelul. Asupra acestui punct cred că m-am lămurit mai întâi pe mine însumi. Am aflat de la un bătrân Sikh (comunitate religioasă în Randjab) că lăncierul întruchipează o veche legendă. Acum câteva secole când afganii au cotropit ţinutul, au ajuns în câmpie şi-au vrut să atace oraşul. Un singur lăncier a reuşit să le ţină piept şi să-i facă să se retragă. Legenda pare să-i fi atribuit acestui călăreţ puteri supranaturale. Pare să fi fost Şiva însuşi personificat în acest luptător.

— Aşadar călăreţul se foloseşte de legenda asta ca nici un indian să nu-i poată da de urmă, argumentă mai departe Marian. Un truc foarte folosit şi care ca de obicei reuşeşte. E posibil să stăm de vorbă cu bătrânul Sikh?

— De ce nu! Se numeşte Noga şi a pătimit multe la viaţa lui. În ciuda vârstei sale înaintate este atât de proaspăt la minte şi la cap, încât stârneşte invidia multora, cu mult mai tineri. Cunoştinţa lui Noga, s-ar putea să vă fie fructuoasă, domnilor!

— N-a auzit Noga, la rându-i ceva de lăncierul nostru?

— Nu domnule Farrow. L-am întrebat dar părea complet în afara problemei. Am întreprins cercetări amănunţite în oraş, dar cu foarte mare precauţie şi n-am avut deloc impresia că mi s-ar fi ascuns ceva. Existenţa lăncierului e necunoscută în oraş şi-acest adept al lui Tory, putea să-l fi

văzut întâmplător. Cine merge în orele cele mai toride ale amiezii în această vale, expusă din toate părţile lumini solare?

— Un punct foarte important! Trebuie întrebat şi acest adept al lui Tory ce-a căutat la această oră imposibilă din zi acolo.

— Credeţi c-o astfel de informaţie ne apropie de miezul problemei, d-le Farrow?

— Nu trebuie lăsat la o parte, replică Marian.

— La urma urmei n-avem nici un drept să ne interesăm de secta lăncierului. Ce dăunează. Dacă face ce face, intervenii eu.

— Corect domnule Bertram! strigă aproape colonelul. Chiar eu mi-aş fi reproşat şi la rândul meu aş fi indignat să se amestece în treburi care mă privesc numai pe mine. Dacă mi-ar face plăcere, aş face şi eu pe lăncierul care apare şi dispare în acelaşi moment al zilei. Altfel ar sta situaţia dacă acest lăncier ar fi în legătură cu reprezentanţii unui partid care este ostil guvernului. Asta am bănuit la început dar n-o pot, firește, dovedi. Dacă mi-ar pune lăncierul cu pricina această întrebare, un astfel de răspuns i-aş da.

— Apariţia călăreţului n-a deranjat pân-acum nimănui şi nimeni nu s-a plâns de nimic. Călăreţul ar avea toate drepturile din lume de-a se plânge de atitudinea noastră, dacă l-am deranjat fără motiv. Oricum am privi lucrurile e de presupus că-n spatele tuturor acestor apariţii stă ceva misterios şi poate în contradicţie cu legea. Împotriva lăncierului misterios putem întreprinde măsuri numai dacă se poate demonstra c-a încălcat legea sau dacă e în legătură cu lucruri care sunt sau pot deveni ilegale. Aşa că nu trebuie să ne etalăm intenţiile înainte de-a şti mai multe. În primul rând pentru a nu-l face neîncrezător şi-n al doilea rând pentru a nu-l determina să întreprindă la rândul lui măsuri contra noastră. Personal vă sunt foarte recunoscător domnule colonel ce ne-aţi inclus în ecuaţie. Întotdeauna am tânjit să dau de firul unor lucruri misterioase cum este acesta.

Marian îşi şterse gura cu şervetul.

— Masa a fost deosebit de gustoasă!

Colonelul ne oferi ţigarete. Ne servirăm cu câteva, în timp ce colonelul îşi întinse picioarele cât era de lung, făcându-se cât mai comod. Marian reluă firul discuţiei:

— Vom cerceta împreună cu Pongo şi cu Maha încă o dată, valea şi fluviul. Poate că Maha va reuşi să i-a urma lăncierului din junglă până-n oraş.

— N-ar fi rău deloc domnule să-l puneţi la lucru pe ghepardul dumneavoastră. N-am îndrăznit să m-adresez poliţiei pentru a folosi câini poliţişti. În felul ăsta chestiunea ar fi luat o turnură oficială. Aş dori să vă-nsoţesc în vale. Poate că vă voi putea fi de folos.

— Bineînţeles că va trebui să veniţi domnule colonel. Sunteţi doar cel care a descoperit întreaga afacere. În afară de asta, cunoaşteţi poliţia locală. N-ar fi exclus s-avem nevoie de ajutorul acesteia, după cum s-ar putea s-ajungem în conflict cu aceasta. Ar fi cazul să plecăm de-acum, sper că-ntre timp lăncierul se va fi convins că n-avem intenţii rele în ce-l priveşte. Poate că acum a luat-o în direcţia golfului. Dacă curentul e puternic, nu se poate menţine pe loc prea mult timp.

— Hm. Asta cam aşa-i, murmură colonelul. Atunci n-are de unde să ştie dacă l-am urmărit sau nu. M-a văzut doar la prima întâlnire, pentru că mai apoi am avut grijă să mă ascund cum se poate mai bine.

— Excelent! strigă Marian. Putem conta pe faptul că nu va fi neîncrezător în ce ne priveşte. Azi la amiază la rându-ne am stat ascunşi cum am putut mai bine în tufişuri. Dacă totuşi ne-a văzut ar putea să ne considere cercetători, biologi sau botanişti. Aşadar înainte! Eu o să-i iau pe Pongo şi pe Maha.

În automobilul închis al colonelului am străbătut oraşul luând-o spre mica porţiune de junglă care conducea la marginea văii prin care curgea fluviul. Din cauza prezenţei lui Maha n-am vrut dă străbatem oraşul astfel încât să stârnim vâlvă. Pe şoferul indian Bustle îl trimise înapoi imediat, pentru a nu-şi da seama unde ne-ndreptăm. Era mai precaut să procedăm deocamdată aşa, nu aveam decât de câştigat. După ce automobilul s-a depărtat, o apucarăm pe cărarea care străbătea jungla.

Parcă căldura mai slăbise în intensitate, deşi după standardele europene, rămânea încă insuportabilă.

Când am ajuns în valea fluviului, ne-am oprit şi-am privit dincolo de fluviu, al cărui ochi de apă nu-l puteam vedea de aici.

În tufişurile în care dispăruse călăreţul nu se mişca nimic. În cele din urmă Marian propuse:

— S-o luăm la început spre fluviu. Mi se pare extrem de important să-mi dau seama unde ar fi putut să dispară călăreţul. Marian păşi înainte. Străbătu porţiunea presărată cu nisip fin şi fierbinte, cu paşi lungi. Nu uită însă să se uite în toate părţile grijuliu. Am luat-o de-a curmezişul spre sud-est

şi-n curând am dat de urmele pe care calul le-a lăsat în nisipul fin.

După adâncimea urmelor de copite şi depărtarea dintre ele ne-am putut face o impresie cu ce viteză galopa calul. Numai un excelent animal de rasă putea străbate în galop cu o asemenea viteză terenul pe-o asemenea căldură. După toate aparenţele a sărit în apă, altfel nu se putea explica dispariţia bruscă a calului şi călăreţului. Calul trebuia să fi fost obişnuit cu schimbarea bruscă de temperatură, altfel ar fi suferit la impactul cu apa un atac de cord. Poate că-şi avea sălaşul undeva între junglă şi oraş, astfel încât nu avea decât o mică parte din drum de străbătut în plin soare. Marian părea să fi nutrit cam aceleaşi gânduri, pentru că acum, în timp ce ne reluam marşul se adresă colonelului Bustle:

— Dacă îi vom lua urma calului cu ajutorul lui Maha, reparcurgând drumul în sens invers, poate c-o să dăm de grajdul unde este adăpostit calul. Nu poate fi departe, altfel saltul acesta în apa fluviului ar fi fost o nesăbuinţă prea mare din partea călăreţului, al cărui animal ar fi putut suferi din cauza schimbări bruşte de temperatură.

— N-ar fi rău să dăm de grajdul calului. Am avea cel puţin un punct de plecare.

— Acum să păşim în linişte întrucât ne apropiem de tufişurile în care călăreţul respective a dispărut.

Marian era deosebit de prevăzător. Aşa cum obişnuiam deja în astfel de expediţii, mergeam în şir indian, eu încheind convoiul.

La început îmi venea să mă împotrivesc ordinii alese, întrucât aveam impresia că, acela care încheia şirul ar avea mai puţine de văzut, sau o însemnătate mai mică. Marian mă lămurise mai bine.

Tocmai acela care încheia şirul juca un rol mai important. Toţi marii strategi îi încredinţează celui mai bun om ai lor să încheie convoiul, sau să fie în ariergardă. Ca să nu mai vorbim că uneori se schimbă rolurile şi ajungi în frunte dintr-o dată, în toiul unor evenimente neprevăzute. În consecinţă mergea Marian în frunte, venea colonelul, Pongo şi eu.

Am rămas puţin în urmă pentru a avea o mai bună perspectivă.

Asta era să mă coste scump. Marian o luă spre tufişul cel mai des, exact în locul unde apăruse călăreţul. Se formase deja o cărăruie îngustă, un semn în plus că omul nostru îşi alegea acelaşi loc pentru a dispărea din vedere.

Am înaintat destul de repede, întrucât nu era necesar ca să ne croim un drum prin hăţişul cel mai de nepătruns. În felul

acesta puteam evita să facem zgomote care ne-ar fi dat de gol. Marian înainta într-o poziţie uşor aplecată cum obişnuia când presupunea că ne paşte un pericol iminent. Ţinuta lui trăda încordarea de care era cuprins. Tufişurile se-ntindeau pe-o lăţime de cel puţin doisprezece metri. Deja Marian era la o depărtare de doi-trei metri de malul fluviului. Atunci se petrecu ceva neaşteptat. Auzi un vâjâit care crescu subit şi de-o tonalitate asemănătoare. Sunetul venea din dreptul tufişului din dreapta. M-am oprit locului. Un nor se ridică deodată, plutind deasupra crengilor, iar Marian care văzuse în ce pericol ne aflăm, strigă din toate puterile:

— Repede în apă! Repede în apă!

Aproape că parcurse distanţa în salturi pân-acolo şi dispăru îndărătul malului abrupt. Colonelul ţipă speriat şi se repezi de asemenea după el.

O secundă am şovăit, numai o secundă, din pricina comportamentului ciudat al camarazilor mei, mai mult decât din cauza vâjâitului misterios. Automat m-am repezit şi eu în direcţia în care o luară camarazii, mai mult din instinct şi mai aveam deja un metru de parcurs când am recunoscut, în fine, pericolul în care pluteam.

Norul al cărui zumzet şi vâjâit îl auzisem cum crescuse treptat în imediata mea apropiere nu era decât un roi de viespi care voiau să se lase asupra-mi. Poate c-au fost stârnite din partea lor tocmai de mersul impetuosului călăreţ pe care-l pândisem noi. Trebuia să ajung la malul salvator, înainte ca o singură viespile să mă înţepe.

— Repede Robert mai repede, pentru Dumnezeu! mă zori Marian care se afla deja în apă.

Vocea lui suna puţin cam îndepărtată. În ciuda situaţiei primejdioase în care mă găseam, îmi trecu prin cap, curentul care mâna apele fluviului trebuia să fie foarte puternic dacă într-un interval atât de scurt, Marian se depărtase atâta.

C-o ultimă săritură am ajuns pe marginea malului. Sub mine luceau apele fluviului. Încă în cădere răsuflai deja uşurat, aşa de repede nu mă putea ajunge viespile mai ales dacă erau în roi. În acelaşi moment mi-am dat seama că m-am înşelat. Deja am simţit o împunsătură în antebraţul stâng. Câteva viespi care se desprinseră din roi, mă urmaseră mai repede de cât am crezut. Câteva au reuşit să străpungă cu acul ţesătura fină a cămăşi mele tropicale.

În ciuda durerii, mi-am păstrat atât prezenţa de spirit, să rămân adâncit în apele fluviului, până când am putut să-mi ţin respiraţia.

Între timp curentul m-a târât destul de departe, astfel încât acum eram departe de roiul de viespi care făceau o larmă insuportabilă. Durerea mă mai lăsase, prin impactul cu apa rece, dar braţul stâng îmi devenea tot mai greu şi-o paralizie treptată parcă puse stăpânire pe el. Trebuia să mă bizui numai pe forţa braţului drept pentru a înota. Încă mă temeam să nu ne urmărească mai departe viespile. În acest caz se vor năpusti întâi asupra mea întrucât le stăteam cel mai aproape.

— Înotaţi mai departe, le strigai camarazilor mei, care încă înotau de zor. N-am decât câteva înţepături. Voi rezista şi eu!

Marian, colonelul şi Pongo începuseră să se împotrivească curentului pentru a mă aştepta s-ajung la ei.

Când i-am ajuns, fără nici o sforţare din partea mea, întrucât curentul mă purtase de la sine, ne-am lăsat cu toţi purtaţi de acesta în direcţia golfului Cambay.

Colonelul înota în frunte. Pentru a ne păstra în aceeaşi linie cu acesta a trebuit să accelerăm puţin înotul. Braţul meu funcţiona deja mai bine. Efectul apei reci se făcu simţit.

III
O DESCOPERIRE REMARCABILĂ

— AŞA DAR, viespile au apucat totuşi să te înţepe, domnule Bertram, strigă colonelul care înota minunat pentru vârsta lui. Aş vrea să am de-a face mai degrabă cu-n tigru rănit decât cu un roi de viespi. Dacă fluviul n-ar fi fost atât de aproape, ne-ar fi mutilat rău de tot bestiile astea. Sentoarse apoi spre Marian. Acum se pune problema cum scăpăm de curentul ăsta. Cum o să facem domnule Farrow?

— Aşa cum a făcut-o şi lăncierul nostru, fu răspunsul.

Oricum ar fi fost şi totuşi m-aş fi aruncat în apele fluviului. Curentul va slăbi cu siguranţă ceva mai jos, deoarece până la mare nu poate să-noate cu calul său. Dacă curentul slăbeşte, trebuie să ne apropiem înotând spre mal şi să vedem dacă nu putem da de urmele acestuia, pentru că vom găsi cu siguranţă urme acolo unde calul a ieşit din apă. Atâta timp cât malurile fluviului sunt atât de abrupte şi înalte, nu cred c-a putut părăsi fluviul.

Vorbele lui Marian îşi aveau sensul lor dar ciudat era că în loc să slăbească, curentul se înteţi pe măsură ce albia fluviului se îngusta. Aici cu siguranţă că lăncierul nu putuse părăsi fluviul. Ar fi fost oare posibil să fi înotat împreună cu calul până în apropierea golfului?

Malurile înalte se apropiau tot mai mult. Pe alocuri trebuia chiar să înotăm unul după altul şi să avem mereu în grijă ca meandrele pe care le făcea fluviul să nu ne proiecteze exact în malul stâncos.

După o ultimă cotitură înspre sud, valurile au început să staţioneze. Asta a fost salvarea noastră, altfel ne-am fi lovit cu toată puterea de malurile fluviului.

Aşa ne-a apucat vârtejul care se crease prin schimbarea bruscă a direcţiei de scurgere a fluviului şi ne purta doar de puţin pe lângă malul primejdios.

După ce-am depăşit cotitura, am ajuns într-o porţiune atât de largă a fluviului încât făcea impresia unui lac.

Doar în stânga noastră malul se înălţa abrupt, pe când în dreapta era aproape plat şi de acesta se spărgeau valurile înspumate. Dacă lăncierul a părăsit fluviul nu putea s-o facă decât pe aici.

O apucarăm cum era şi firesc spre dreapta. Nu era însă atât de uşor să ieşi din îmbrăţişarea curentului. Pongo trebui să-mi dea o mână de ajutor, întrucât paralizia braţului stâng, muşcat de viespi îmi reveni într-o oarecare măsură. Chiar în Europa înţepăturile de viespi pot fi periculoase. Viespile din

ţinuturile tropicale sunt cu mult mai mari decât suratele lor europene şi în mod corespunzător, mai primejdioase.

După ce-am ieşit din împotrivirea curentului, am dat de pământ sub picioare. Am putut păşi prin apă şi într-un timp foarte scurt am păşit pe malul uscat.

Pongo îmi cercetă mai întâi braţul. Cu ochi săi ageri, găsi repede acul viespei înfipte în antebraţul stâng şi cu ajutorul cuţitaşului meu de buzunar îl scoase afară.

Mă simţi pe dată uşurat.

— Iată aici au apărut din nou urmele, strigă colonelul cu înfrigurare. Aici lăncierul a părăsit fluviul, ce ziceţi, urmărim ce-a făcut mai departe, domnilor?

Marian urmări atent urmele potcoavelor şi zise:

— Călăreţul a luat-o spre sud. La aşa ceva nu m-aş fi aşteptat. Credeam c-a ieşit la celălalt mal şi de-acolo s-a îndreptat spre oraş. Cunoaşteţi bine fluviul până la vărsare, domnule colonel? Îl traversează vreun pod pe undeva? Sau măcar vreun vad, care să nu aibă malurile abrupte?

— Nu ştiu din păcate nimic de-aşa ceva. Pân-acum n-am avut deloc ocazia de-a călări de-a lungul fluviului până la vărsare.

— Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să mergem pe urmele lăsate. Nu ne va strica dacă vom alerga vreo bucată de drum. O să ne uscăm mai repede. Ce-ţi face braţul Robert, mă întreabă Marian.

— Merge! Sunt bucuros că n-a fost decât o singură înţepătură. Prin comparaţie cu-n tigru rănit, un roi de viespi e mai periculos, aici domnul colonel are perfectă dreptate.

— Tot au fost bune viespile la ceva, glumi Marian. Ne-au scutit să deliberăm multă vreme dacă să ne azvârlim în apele fluviului sau nu. Dacă n-am fi făcut-o, n-am fi dat probabil de urmele astea.

— Totuşi nu-nţeleg de ce prezumtivul lăncier a preferat drumul ăsta, reluă cu obiectivitate colonelul Bustle. Pe calul său excelent ar fi ajuns mai repede aici dacă nu s-ar fi aruncat în apă.

— Oricum trebuia s-ajungă pe malul celălalt, după cum am şi constatat deja. Trebuia deci, orişicum să se arunce în apele fluviului. De ce a procedat aşa? Probabil că trebuia să dispară din ochii concetăţenilor săi, la o anumită depărtare de oraş, la o anumită porţiune a fluviului şi totul pentru a se potrivi cu legenda bătrânului Sikh despre lăncierul din vechime, care a ţinut piept năvalei afganilor, explică Marian.

— Eu sunt de altă părere Mariane. Procedând aşa a vrut mai întâi să atragă atenţia asupra sa. Dacă ar fi ales drumul

normal şi poate fără lance, cine l-ar mai fi asociat cu călăreţul legendar?

— Admit că trebuia să aibă motive bine întemeiate pentru toată mascarada asta. Dar să mergem, cred că mai avem drum lung, ne zori acum Marian.

— Ar fi trebuit să ştim de mai înainte dacă intenţionează să sară-n apă. L-am fi putut, probabil urmări cu mai mulţi sorţi de izbândă chiar la amiază. Chiar dacă o luăm repede la picior, n-ajungem la ţintă înainte de lăsarea serii. În felul ăsta pierdem timp preţios.

— Ţi-ar fi plăcut mai de grabă să nimereşti în cuibul de viespi, dacă cumva l-ar fi stârnit chiar lăncierul înainte? zâmbi Marian.

— Dar ce este asta? strigă uimit colonelul, după ce parcurserăm o mică porţiune de drum. Se pare c-am dat din nou de fluviu.

Apăruse brusc în raza noastră vizuală a linie întunecată de pământ şi vegetaţie, tufişuri, care păreau atât de dese încât puteai presupune că-nconjurau întregul mal al fluviului.

Nisipul moale care te-mpiedeca la mers se transformă într-o porţiune de teren de stepă cu iarbă, pe care puteam înainta repede. Din ce în ce tufişurile deveniră mai vizibile, curând se putu desluşi şi firul apei.

Când am atins malul am dat de-un ieşind aidoma cu cel pe care-l părăsisem cu câtva timp în urmă. Peste tot se vedeau urmele lăncierului, care dădeau în apă.

Marian îşi duse mâna straşină la ochi şi se strădui să privească peste malul celălalt, în timp ce Pongo strigă:

— *Masser,* urmele continuă pe celălalt mal!

— Atunci trebuie s-ajungem acolo, ne urgentă Marian şi-o luă primul prin vad. Nu era adânc şi ne ajungea chiar în mijlocul fluviului până la şolduri. Curentul slăbise foarte mult, Marian continuă:

— Fluviul s-a aplatizat atât de mult, înainte de intrândul ăsta, încât socot că omul nostru pe aici a trebuit să iasă din apă. Pe malul celălalt o fi având el un drum pe care s-a grăbit în oraş.

— Păi atunci, saltul ăsta-n apele fluviului cu cal şi călăreţ să-l fi făcut de amorul artei sau hai să-i zicem de plăcere? spuse colonelul.

— Ia uitaţi-vă aici, e priponită o barcă. Aici s-a întâlnit probabil lăncierul cu oamenii săi. Vedeţi sunt mai multe urme de oameni pe plajă, înseamnă că s-au întâlnit aici de mai multe ori. Cum putem ajunge de aici în posesia unei bărci dacă am vrea s-ajungem pe fluviu-n jos, până la mare?

Dac-aş parcurge acest drum pun pariu c-aş da de oamenii cu care s-a întâlnit lăncierul nostru. Şi e foarte probabil ca ei să locuiască foarte aproape de coastă.

— Cu o barcă n-ar fi o problemă să ajungi în golful Cambay. Poate că e vorba de contrabandişti, se hazardă Bustle.

— Cu ce-ar face aceştia contrabandă aici? întreabă gânditor Marian. Nu cred! Cred mai degrabă că alte secrete se ascund aici. De ce călăreţul poartă întotdeauna lancea cu el? Poate că-n asta constă şi secretul acestuia. Explicaţia lui Marian părea logică şi el însuşi se-ntrerupse în toiul acesteia, după ce descoperi un număr de găuri în pământ.

— Ce să fie asta?

Malurile erau deja, cucerite de iarbă, astfel încât semnele se vedeau distinct.

— Aici lăncierul s-a sprijinit în lancea sa, în timp ce discuta cu oamenii săi, lămuri Marian şi chestiunea asta.

— S-ar putea să fie şi astfel, încercai şi eu o explicaţie. Poate c-a avut loc un schimb de arme (lănci). Poate că lăncierul nostru s-a întâlnit cu pasagerii bărcilor nu din motive personale. El şi-a înfipt lancea în pământ şi i-a dat-o acelora care-au adus-o.

— Nu-i rea ideea asta, admise prietenul meu. Dacă cineva trece întâmplător pe aici, ceea ce e mai greu de presupus lancea nu-i bate la ochi.

Barca apare după schimbarea lăncilor şi aduce noutăţile. Răspunsul vine-n ziua următoare în orele amiezi şi este primit atunci de către lăncier.

— Un astfel de schimb de ambasadori şi informaţii presupune cum e şi firesc ca o posibilitate, intervenţia autorităţilor, fu de părere colonelul. Poate că bătrânul Tory m-a făcut atent asupra acestei privelişti dintr-un motiv bine întemeiat. Poate că bănuieşte sau chiar are dovezi că e vorba de-o organizaţie care luptă împotriva regimului instalat de englezi. Poate ar fi mai bine dacă aş şi da dispoziţii să se instaleze aici poliţişti ca să controleze totul temeinic.

— În primul rând nu cred că oamenii respectivi se vor lăsa arestaţi, atât de uşor. Din perspectiva faptului că lucrează cu atâtea procedee, atunci când schimbă informaţiile – dacă despre asta este vorba, dar deocamdată numai bănuim, putem deduce cât de precauţi sunt. Oameni care lucrează astfel sunt foarte greu de prins şi mai greu de dovedit încă. Să presupunem că are loc cu adevărat un schimb de informaţii, e deasemenea de presupus că aceşti oameni de-ndată ce se vor simţi în nesiguranţă îşi vor schimba locurile de întâlnire. Nu

ştim dacă noi, nu suntem supravegheaţi chiar în acest moment. Dacă e vorba de mărfuri de contrabandă – deşi nu-mi pot face o idee despre ce-ar putea fi vorba – adversarii noştri nu vor fi mai puţin prevăzători. Propun să excludem deocamdată poliţia din vederile noastre şi să căutăm singuri să dăm de firul afaceri.

— Vreţi să rămâneţi aici, întreabă uimit colonelul.

— Propun mâine la amiază să revenim iarăşi să ne ascundem şi să-l observăm pe lăncier şi oamenii săi, veniţi cu barca, din ascunzătoare. Ar fi foarte bine dacă am face rost şi noi de o barcă pentru a-i putea urmări pe fluviu-n jos.

— Nu prea cred c-am putea face rost de-o barcă în oraş, zise neîncrezător colonelul. Fluviul are apele atât de iuţi că o barcă numai cu greu ar putea naviga pe porţiunea asta. Am putea merge cu maşina mea până la coastă, unde am putea închiria de-acolo o barcă şi să venim cu ea încoace.

— Asta am putea-o face şi azi, cu maşina ajungem repede pe coastă. Aproape de vărsarea fluviului în mare, este o mică aşezare şi la trei kilometri un sat de pescari. Am putea închiria de acolo o barcă şi-apoi s-o luăm paralel au plaja până la îmbucătura fluviului cu marea, propuse Bustle.

— Cred ca aşa pierdem mult timp, spuse Marian. Cred c-am putea vâsli singuri vreo douăzeci de kilometri, de-a lungul fluviului ca să ajungem aici.

— Am o idee, zise Bustle. Putem închiria o barcă pe coastă şi-apoi cu ajutorul unui camion s-o aducem încoace. Strada nu e chiar atât de departe. Dacă găsim un şampan uşor cu ajutorul lui Pongo îl putem uşor transporta de la stradă până aici. Prin asta facem economie de câteva ore şi putem să ne-ncepem cercetările de aici.

— Foarte bine, zise Marian. Să sperăm că ştiţi vreun proprietar de camion, care va fi dea cord şi să-şi ţină gura.

— O să luăm o maşină a poliţiei. Haideţi domnilor, mor de curiozitate. Cine-or putea sta îndărătul acestei poveşti misterioase! mai spuse colonelul.

Cu paşi mari colonelul o porni înainte. Era o încântare să vezi zelul acestui bătrân trubadur. Propunerea lui era bună şi promitea succesul. Cu cât barca va fi mai repede aici în posesia noastră, cu atât va fi mai bine şi ne vom putea continua cercetările mai repede.

Din păcate, am pierdut destul de mult timp înainte de-a ajunge în oraş. Fluviul cu apele lui repezi ne-a mânat considerabil de mult în josul albiei sale.

Colonelul obţinu într-adevăr un camion de-o tonă şi jumătate ce putea merge cu 70 de km pe oră. Întrucât strada

era în condiţii de întreţinere bune, am putut ajunge în satul de pescari, cunoscut de Bustle, destul de repede. Negocie el însuşi închirierea unui şampan cu cel mai vârstnic pescar din comunitate şi astfel datorită tenacităţii sale, o jumătate de oră mai târziu aveam un şampan uşor încărcat în camion.

Am pornit îndărăt şi ne-am oprit la câţiva kilometri depărtare de oraş. Am luat barca uşoară şi-am pornit-o spre pădure, Pongo păşind înainte cu cuţitul de spintecat rechini pentru a ne tăia lianele şi alte plante agăţătoare care ne-ar fi încurcat drumul.

Totuşi drumul nostru prin junglă ne-a luat tot atâta timp cât am făcut până la satul de pescari cu camionul şi îndărăt. În cele din urmă am reuşit mai ales că Pongo punând umărul ne-a uşurat mult munca.

După ce-am ajuns la fluviu mai rămăseseră încă două ore de lumină până la căderea serii. Trebuia să ne grăbim dacă voiam să mai facem cercetări în ziua aceea.

Sampanul fu pus la apă în ciuda malului abrupt şi noi am sărit deasemenea în barcă.

Pongo mână ambarcaţiunea uşoară, cu mişcări regulate şi puternice de vâsle, înainte. Adevărul este că singur curentul apei şi-ar fi fost suficient să ne-mpingă înainte. Pe alocuri acesta era chiar atât de puternic încât Pongo se străduia mai mult să frâneze cu vâsla. Priveam necontenit cele două maluri ale fluviului dar nimic nu ne bătu la ochi. Marian căzut pe gânduri, nu mai lua demult parte la discuţiile pe tot felul de teme care se purtau acum în barcă.

Deodată folosindu-se de-o pauză ce-o luarăm în discuţiile noastre, spuse:

— Nu-mi pot imagina cum ar putea oameni care vin cu bărcile, luptând împotriva curentului, să reuşească s-o facă şi s-ajungă la întâlnirea cu lăncierul, dacă n-ar folosi o barcă cu motor. Numai cu vâslele ar fi prea greu s-o facă.

— Dacă nu vin dinspre coastă, lăncierul nici n-ar trebui să-i întâlnească tocmai aici, fu de părere colonelul.

— Poate că merg pe mal şi intră-n barcă numai foarte aproape de locul de-ntâlnire, spusei eu.

— Nu-i exclus, mă sprijini Marian. Oricum ar fi, prea fac mare caz de-ntâlnirile astea, numai pentru a-şi împărtăşi nişte informaţii. Poate că e vorba de informaţii extrem de importante.

Prietenul meu făcu o pauză şi-apoi se adresă lui Pongo:

— Să coborâm aici Pongo. Poate dăm de urme care vor confirma spusele lui Robert.

Pongo reuşi să ducă barca pe mal, după ce Marian sări primul din sampan, când voi să-l urmez şi eu la rându-mi îmi strigă:

— Ai avut dreptate Robert! Se văd urme, parc-ar duce o cărăruie paralel cu fluviul, dar fireşte că nu ştim încă exact de cine e folosită. Putem presupune însă! Uite aici urme de parcă o funie s-ar fi târât pe nisip, care arată de parc-ar fi măturat. Poate că-i funia cu care a fost tras sampanul.

— Ne găsim deci în locul de-ntâlnire al celor căutaţi, stabili Bustle.

Eu îi confirmai opinia dând din cap, în timp ce Marian arată şi alte urme vizibile de-acum.

— Da, se confirmă că şi-au târât barca, poate o folosesc doar să facă cale întoarsă, uzând de curentul fluviului. Acum cred că putem şi noi să ne urcăm în sampanul nostru şi să urmărim ruta.

Ne urcarăm în sampanul nostru şi-o pornirăm mai departe. Curentul deveni tot mai slab şi Pongo trebui să folosească vâsla tot mai mult. Noi ceilalţi eram cu ochii-n patru, întrucât aici malurile erau atât de plate încât în orice moment ne puteam trezi cu barcagiul şi ambarcaţiunea sa ascunşi pe undeva. La rândul nostru nu trebuia să ne lăsăm văzuţi sau să lăsăm urme.

Am mers însă mult şi n-am dat de nimic. Marian se uita tot mai des la ceasul lui brăţară. Mai aveam foarte puţin de beneficiat de lumina zilei, după cum ştim aici la tropice, întunericul se lasă brusc şi mai aveam un drum lung de parcurs până-n oraş.

Pongo lucra cu precizia, puterea şi regularitatea unei maşini.

Neabătut mâna barca mai departe, dar fiindcă între timp, albia râului se lăţise foarte mult, trebuia să facă adevărate curse în zig-zag pentru a verifica ambele maluri. Cu toate acestea pân-acum n-am reuşit să observăm nimic.

— Domnule Farrow, îl mai auzi spunând pe colonelul Bustle, nu cred că azi o să mai avem noroc. Poate ar fi cazul să debarcăm acum.

Câteva minute mai târziu, întunericul coborî peste tot ţinutul. Ziua se terminase.

IV
O COLONIE CIUDATĂ

— GATA! strigă Marian fără chef. N-are nici un rost să mai continuăm. Pe întuneric nu vom mai putea distinge urmele.

Să tragem barca pe uscat s-o ascundem cât mai bine şi apoi să mergem acasă. Mâine vom veni cu maşina şi vom continua să cercetăm în josul fluviului. Acum nu ne rămâne decât să ne gândim la cina care ne aşteaptă.

— Chiar că nu ne mai rămâne altceva de făcut, îl asigură Bustle. Păcat, eram în forma cea mai bună de înaintare, acum trebuie să ne-ntrerupem munca care decurgea atât de bine.

— *Masser,* foc înaintea noastră, ne preveni liniştit Pongo.

Cuvintele uriaşului negru ne electrizară. Un foc în regiunea asta pustie era oricum remarcabil. Ne ridicarăm de pe locurile noastre şi ne dădurăm osteneala să spionăm în direcţia arătată de Pongo.

Câteva puncte luminoase licăreau la o oarecare depărtare. Ar fi putut fi făclii sau focuri de lagăr.

— Ştiţi că s-ar afla vreun sat în regiunea asta, îl întreabă Marian pe colonel.

Bustle clătină din cap.

— Nu, dar fireşte nu mi-am bătut capul prea mult cu asta. Să mergem pân-acolo?!

— Bine-nţeles, căzu imediat de acord Marian. Trebuie să stabilim neapărat ce rost au focurile alea, poate c-o să dăm de cei căutaţi în ultimul moment. Înainte Pongo! Condu barca foarte încet până-n apropierea locului de unde se văd focurile. Poate c-ar fi bine să fim pregătiţi sufleteşte să dăm şi-o luptă, deşi nu prea cred că vom reuşi să jucăm rolul unor călători inofensivi.

Pongo se puse din nou vârtos pe vâslit. Sampanul uşor părea că zbura pe valuri, dar atât de uşor încât stropi de apă care cădeau din valuri, provocaţi de lupta cu valurile, îi mai simţeam din când în când, altfel nu se-auzea nimic.

Emoţia care ne cuprinse era de înţeles. Ce vom descoperi acolo? Punctele deveniseră tot mai mari şi în curând, în lumina tremurătoare a flăcărilor, puturăm vedea că era vorba de un foc de lagăr. Întrucât erau mai multe puncte luminoase probabil că erau adunaţi un număr mare de oameni acolo.

Din obişnuinţă, mi-am slăbit strânsoarea pistoalelor la cingătoare. Să fi gata înseamnă totul, era deviza lui Goethe, deşi el nu s-a gândit nici o clipă la aventurile pe care de câteva luni le trăim în India.

Eram numai patru oameni şi dacă se ajungea la o luptă, atunci era important ca armele noastre să facă diferenţa. Când mai aveam doar o sută de metri până la focuri, colonelul ne şopti:

— Pare să fie un sat întreg, acolo, deşi pân-acum n-am auzit de ei. Chiar dacă nu mi-am bătut capul cu asta ar fi trebuit să ştiu, dacă nu cumva….

Bustle tăcu brusc, în mijlocul frazei, întrucât aproape de noi, pe malul stâng al fluviului, auzeam deodată strigăte şi chemări înăbuşite. Zgomotele se asemuiau cu cele scoase de-o pasăre de noapte, dar aveau o tonalitate încât colonelul ne spuse după câteva secunde:

— Nu-i vorba de nici o pasăre, domnilor! Marian îi răspunse la fel de încet, pe când sampanul nostru mergea mai departe.

— E vorba de-o santinelă, care a înştiinţat probabil satul că pe-aici a trecut un canu. Vedeţi, focurile au fost înăbuşite cu bucăţi de iarbă, probabil.

— Asta nu-mi miroase a bine, şopti Bustle.

— Şi cei de făcut? întrebai eu.

Numai Pongo rămase pe mai departe tăcut şi-şi mâna ambarcaţiunea.

— Debarcăm aici şi mergem spre sat, în mod paşnic, se hotărî subit Marian. Locuitori, ne vor aştepta cu siguranţă la mal sau undeva în apropiere.

Uriaşul negru cârmi mica ambarcaţiune cu câteva lovituri de vâslă şi-apoi o îndreptă spre malul stâng. Când barca atinse suprafaţa aproape plată a malului, Marian sări primul din barcă, îl urmă colonelul şi apoi eu. De data asta am renunţat să mai urmăm regula ca eu să închei grupa, întrucât în urma mea a rămas Pongo, care-şi mai făcu de lucru cu sampanul. El trebuia deci să urmeze cu Maha, care stătea ghemuit lângă el.

Nu m-am mai întors după el, întrucât trebuia să-l urmez îndeaproape pe colonel, care mergea chiar în spatele lui Marian. Prietenul meu va alege precis un drum neprimejdios care ne va duce-n spre sat. Ne puteam baza pe el, ca să evite zgomotele de prisos, crengi uscate pietrele mari şi alte piedici, pe care va şti el să le îndepărteze.

De-abia am mers vreo douăzeci de paşi îndărătul colonelului când a trebuit să mă opresc înspăimântat locului. Îndărătul nostru din nou răsunau din nou ţipetele misterioase ale aşa zisei păsări.

Dacă debarcarea noastră a fost observată, atunci santinelele au dat alarma în tot satul şi prin urmare erau

preveniţi. Acum se punea problema cum ne vor întâmpina, prieteneşte, sau altfel.

Mă gândeam că s-a oprit Marian, dar înaintea mea, nu-l mai văzui deloc pe colonel. Dispăruse. Prin urmare primii doi camarazi şi-au continuat drumul chiar pe întuneric, fiindcă între timp se înnoptase.

M-am întors în spate, dar ciudat nu l-am putut vedea nici pe Pongo, care-l purta de zgardă pe Maha. Pe ghepardul nostru ar fi trebuit să-l văd chiar în întuneric, întrucât ochii luminoşi ai animalului erau pentru mine un indiciu sigur.

Câteva secunde m-am gândit dacă să-l aştept aici pe credinciosul uriaş. M-am gândit că poate era ocupat s-ascundă cât mai bine sampanul în vreun colţ întunecat.

Sau poate că avea de gând să neutralizeze sentinela, reducând-o la tăcere, în caz că ar fi dovedit vreo atitudine duşmănoasă. M-am grăbit deci, cât am putut pentru ca să-i ajung pe primi doi camarazi.

De sat nu puteam fi prea departe. Acesta era înconjurat de o aglomeraţie de tufişuri dese şi după câţiva paşi mi s-a părut că-n faţa mea stă un copac uriaş, aşa era, sătenii îşi aşezaseră satul la adăpostul coroanelor unor arbori uriaşi, în scopul ca aceştia să-i protejeze de căldură.

Mi-am continuat drumul bâjbâind printre două trunchiuri de copaci groase, sperând să dau de Marian şi de colonel. Mi-am grăbit cum am putut paşii, ţinând cont de întuneric şi toate celelalte, întrucât voiam neapărat să-mi ajung camarazii. Înainte ca aceştia să ajungă în sat. De aceea nu prea mai eram atent ce se-ntâmplă în jurul meu, ceea ce era să mă coste mult. O pătură sau un sac îmi fu aruncat peste cap şi-n momentul următor pumni şi mâini puternice mă înşfăcară. Ar fi fost inutil să mai opun rezistenţă.

Pătura care-mi acoperea braţele până la şold îmi zădărnicea orice mişcare.

În jurul corpului, m-am trezit deodată că mi-au fost petrecute fâşii puternice, care m-au imobilizat cu totul. Am mai primit şi-o lovitură, care aproape m-a dat de-a berbeleacul.

Apoi şi picioarele mele au fost legate. Oameni se pricepeau la aşa ceva. Deocamdată eram lipsit de apărare.

Când adversarii invizibili, care-au năvălit asupra-mi s-au ridicat de jos pentru a mă căra mai departe, m-am gândit la Pongo. Oare să fi căzut şi bunul uriaş în mâinile acestor oameni? Să fi suferit aceiaşi soartă Marian şi colonelul Bustle? Pongo, eram sigur, ca fost apărat de către Maha, ghepardul care nu putea fi stânjenit de întuneric.

Mă gândeam să ţip sau nu după ajutor. În ciuda sacului pe care mi-l trăseseră pe cap, aş fi putut fi auzit, dacă camarazii mei s-ar fi găsit în apropiere. Ar fi înţeles c-am fost atacat, învins şi legat.

Apoi m-am gândit că n-avea nici un rost, poate că şi ceilalţi au suferit acelaşi tratament şi n-au strigat nici ei după ajutor. M-am simţit apucat din nou şi ridicat în picioare. Deodată se făcu lumină în faţa mea. Unul din agresori îmi desfăcu sacul cu-n cuţit şi-mi făcu o spărtură pentru vedere.

M-am uitat în jur. Stăteam în apropierea unui foc de lagăr, din care o parte fusese înăbuşit cu ajutorul unor bucăţi de iarbă săpate cu hârleţul, încât lumina cădea, numai lateral şi asta în direcţia fluviului.

Lângă mine se aflau colonelul şi Marian, care păreau să fi fost făcuţi prizonieri cam de aceiaşi manieră ca şi mine. Şi ei aveau trase peste feţe saci asemănători, tăiaţi în dreptul ochilor, pentru a putea vedea.

În faţa noastră stătea un indian bătrân, a cărui ochi negri luceau ciudat în lumina flăcărilor.

— Am căzut în cursă? murmură colonelul ca pentru sine. Se-ntoarse spre indian şi-l întreabă c-o voce aspră.

— Ce înseamnă asta şi de ce aţi tăbărât pe noi şi ne-aţi legat? Vreau să fim puşi imediat în libertate. Sunt colonelul Bustle din Palitana!

— Ştiu domnule colonel, spuse liniştit bătrânul indian. Când aţi venit spre noi, nu ştiam cu cine aveam de-a face. Am fost siliţi să vă luăm prizonieri. Îmi pare rău domnule colonel că vă aflaţi printre aceştia. Nu ştiu nici eu cum e mai bine să procedez. Misiunea noastră, care ne-a împins spre singurătate şi izolare, încă nu e înfăptuită. Acum însă, prin prezenţa dvs. şi a însoţitorilor, locul nostru de refugiu e primejduit. Socot că trebuie să rămâneţi aici până la îndeplinirea misiunii.

— Ca prizonieri? strigă consternat Bustle. Asta-i culmea! Daţi-mi drumul imediat! În acest caz nu voi întreprinde nimic în ce vă priveşte, oricum mă mai gândesc.

Îmi impuse de-ndată atitudinea energică a bătrânului militar care, cerea respect şi profera ameninţări, pe care nu le putea duce la-ndeplinire, decât dacă era eliberat. Prea diplomatică nu era comportarea asta, e drept şi-n acest caz nu se asemăna deloc cu compatrioţii săi englezi, care oricând erau predispuşi la negocieri.

Atitudinea lui impunătoare, semăna mai degrabă cu a acea a burilor.

— *Sahib* colonel, continuă calm indianul, prin ameninţări nu ne veţi putea abate de la ţelul nostru, pe care fireşte că nu vi-l vom putea spune. În patru sau cinci zile, sarcina noastră va fi dusă la bun sfârşit după care veţi fi liberi. Vă promit că nimeni nu se atinge de un fir de păr al dumneavoastră. Sunteţi mulţumit cu atâta? Dacă aţi fi vorbit altfel, poate am fi găsit o cale de rezolvare, acum din păcate, trebuie să rămână aşa, după cum v-am anunţat.

Strigă câteva cuvinte în dialect indian, deşi până acum vorbise o engleză impecabilă. Imediat furăm din nou înhăţaţi de indieni şi ridicaţi în picioare. Protestele colonelului se loviră parcă de un zid. Am fost duşi într-o colibă şi legaţi de nişte pari, astfel încât să nu putem să ne rostogolim ca să ne eliberăm.

Indienii nu scoaseră nici un cuvânt. În colibă ardea o mică făclie, care lumina cât de cât. Doi indieni se postară de paznici la intrarea în colibă, ceilalţi ieşiră afară.

Cei doi paznici nu dădură nici o atenţie înjurăturilor pline de năduf ale colonelului.

— N-are nici un rost să ne enervăm degeaba, zise Marian în cele din urmă. Am ajuns din vina noastră în această situaţie neplăcută, dar poate că rezolvarea misterului e mai aproape decât pare. Trebuie să fim prudenţi cu privire la ce vom vorbi, poate că cei doi paznici cunosc engleza.

Ultimele două propoziţii le rosti în şoaptă. Chipurile celor doi indieni rămaseră nepăsătoare, dar colonelul îşi coborî dendată vocea, în timp ce spuse:

— Păcat nici măcar nu putem atunci să vorbim.

Din nou îmi veni în minte Pongo. Aşadar s-a putut face nevăzut şi-a scăpat atacului indienilor. Eram sigur că va încerca să ne elibereze.

Fără nici un zgomot intrară doi indieni, purtând castronaşe cu mâncare, furăm hrăniţi ca nişte copii neajutoraţi! Am mâncat orez cu curry ca şi garnitură şi cocs, care era mâncarea naţională indiană. Asupra calităţii bucatelor n-aveam a ne plânge. După ce-am terminat cu masa, cei ce-au adus mâncarea împreună cu unul din paznici părăsiră încăperea, vreau să zic coliba. Al doilea însă nu-şi părăsi postul. Acum colonelul era chiar mulţumit. Chiar ne zise râzând:

— N-a fost o idee rea a bătrânului indian, că ne-a aduc ceva de mâncare şi de băut. Dac-aş şti că locuitorii satului nu plănuiesc nimic ilegal poate c-am putea ajunge la o înţelegere.

Marian continuă să reflecteze. Colonelul continuă după un timp.

— Ne aflăm într-o situaţie neplăcută. Ascultaţi-mă, puţină germană ştiu şi eu, chiar dacă cu greşeli. Aşa că vă rog să nu râdeţi de mine, dac-o să le fac. Să sperăm că paznicii nu ştiu nemţeşte.

Ultima frază o rostise colonelul în germană. M-am uitat anume la fizionomia paznicului. Am văzut clar c-a rămas surprins la auzul cuvintelor rostite de colonel în altă limbă.

— Nu ştie nemţeşte, am spus încet, am citit asta pe chipul lui. Spune repede ce ai de spus domnule colonel, până nu vine alt indian care poate că chiar înţelege germana.

De-abia am terminat la rându-mi fraza, când paznicul scoase strigătul acela ciudat pe care l-am auzit înainte de-a cădea prizonieri. El trebuia să fi dat semnalul locuitorilor satului.

— Am recunoscut pe omul care ne păzeşte acum, spuse repede Bustle. A fost condamnat înainte c-o jumătate de an la o pedeapsă lungă privativă de libertate întrucât s-a împotrivit stăpânirii britanice. Am găsit manifeste duşmănoase în casa lui şi asta l-a-nfundat, întrucât continua să nege participarea lui la un complot antiguvernamental. Bătrânul Tory ne-a făcut atent asupra lui.

— Atunci probabil c-a evadat din închisoare, continuă Marian. Prin urmare avem de-a face c-o organizaţie antiguvernamentală. Va trebui să ne eliberăm. Dar tăcere!

Al doilea paznic îşi făcu intrarea în colibă şi după el un tânăr indian, care făcea o impresie destul de inteligentă, cu figura lui.

Când îl văzu pe colonel, acesta strigă mirat:

— Ramsa, tu eşti, dar asta-i nebunie! Cum ai evadat?

— Domnule colonel, eu am fost nevinovat, spuse tânărul indian făcând o plecăciune în faţa colonelului. El vorbea curent germana şi fusese trimis pentru a asista la convorbirea noastră. Colonelul Bustle trecu pe limba maternă.

— Toţi sunteţi aici, evadaţi din închisoare?

— Da, *Sahib,* toţi suntem evadaţi şi asta pentru că am fost nevinovaţi. Cu noi au plecat toţi fraţii şi alte rude în recluziune.

— Şi acum căutaţi cu toţi să răsturnaţi guvernul britanic, râse cu amărăciune colonelul. Nu va fi atât de uşor Ramsa, să nu vă amăgiţi numai. Veţi reuşi poate să produceţi vreo baie de sânge. Dar nu mai mult de atâta. Puterea Angliei nu este de doborât!

— *Sahib* colonel, noi avem alte planuri, spuse tânărul indian în engleză. Aproape c-am ajuns la ţintă. După aceea vom fi liberi.

— Puterea o vreţi! mormăi Bustle. Eu vă spun că-i o prostie, ce părere aveţi domnilor?

— Depinde ce intenţionează să facă indienii, spuse Marian. Poate că nu-i neapărat vorba de-o eliberare de sub stăpânirea engleză. Fugarii evadaţi pot urmări cu totul alt ţel. Dar despre asta mi-ar plăcea să discut mai degrabă cu bătrânul conducător.

— El este tatăl meu, zise Ramsa. O să-i transmit dorinţa dumneavoastră. Dar pentru azi e prea târziu, va trebui s-o amânaţi pe mâine.

— Frumos, atunci va trebui să rămânem o noapte aici, spuse resemnat Marian. Cred că ştiu ce intenţionează aceşti oameni. Dar vom vorbi despre asta mâine. Noapte bună, domnule colonel. Noapte bună Robert. Sunt tare obosit!

Marian se strânse cât mai comod lângă par şi se lăsă în jos, atât cât îi permiteau legăturile. Ştiam prea bine că nu se gândea deloc la somn, dar îi urmai exemplul şi spusei căscând lui Bustle:

— Prietenul meu are dreptate! Să dormim mai bine! Mâine vom fi eliberaţi dacă vom vorbi raţional cu bătrânul conducător al indienilor.

Trebuia să-mi reţin râsul, în timp ce mă lăsai în jos auzind vorbele mânioase şi furioase ale colonelului, care evident nu pricepuse comportamentul nostru.

În cele din urmă se linişti şi el. Poate că tot a înţeles ceva până la urmă.

Paznicii au mai adus două făclii în colibă, pe care le fixară de pari. M-am aşezat astfel încât faţa-mi era în umbră. Astfel puteam îndrăzni din timp în timp să privesc printre gene, cu ochi mijiţi, să văd cu ce se-ndeletnicesc paznici.

Ramsa părăsi din nou coliba şi-o fi dat seama că-n prezenţa lui nu ne ardea de vorbă. Unul din cei doi paznici se apropie de noi, după un timp, se aplecă şi privi chipurile noastre. Mi-am închis repede ochii şi-am început să răsuflu adânc şi regulat. Paznicul îşi reluă în cele din urmă locul. Chiar şi colonelul care păru să ne fi înţeles stratagema trase câteva sforăituri. După ce mi-am întredeschis ochi din nou, după puţin timp am văzut cum cei doi paznici şuşoteau plini de însufleţire între ei. Se vor fi convins probabil între timp că noi dormeam duşi. M-am uitat spre Marian, care zăcea în dreapta mea, întors cu spatele. Făcea acum cu braţele semne

abia perceptibile. La-nceput am crezut că lumina faclelor îmi joacă o festă dar apoi m-am convins că nu m-am înşelat.

Camaradul meu încerca fără îndoială să se elibereze. Oamenii care ne legaseră, ne-au lăsat armele şi cuţitul la brâu. Braţele ne erau legate strâns pe lângă corp, dar poate că era totuşi posibil să tragem cuţitul şi să sfâşiem păturile, pentru a ajunge la legăturile din piele cu care eram legaţi. Mă gândeam tocmai să-i urmez exemplul lui Marian când mi-a dat prin cap că poziţia mea era cea mai defavorabilă. Tocmai asupra mea cădeau mai întâi privirile paznicului. Renunţai la intenţie şi-mi continuai somnul, respirând cât mai adânc şi regulat posibil. În realitate urmăream încercările disperate ale lui Marian. Va reuşi el oare să se elibereze fără ajutor din afară?

V
O REZOLVARE NEAŞTEPTATĂ

DUPĂ O JUMĂTATE DE ORĂ colonelul părea să fi adormit de-adevăratelea.

Sforăiturile sale, îmi păreau prea naturale, ca să fie numai teatru. Marian continua prevăzător să-ncerce să se elibereze.

Cei doi paznici se rezemau nemişcaţi de stâlpii uşi. Deodată se-ndreptară de spate şi-şi întoarseră capetele spre intrare. Venea oare cineva?

Poate că se apropia Pongo, să ne elibereze? Poate c-a făcut vreo mişcare nesocotită, pe care paznicii vor fi auzit-o?

Ambii paznici îşi traseră pumnalele din brâu şi luară o poziţie de aşteptare. Mă gândeam dacă să-i dau sau nu un semnal de avertisment, după mine nu putea fi decât Pongo care se târa încoace spre colibă.

Dar se întâmplă ceva ce n-am prevăzut şi la care nu m-aş fi aşteptat. Cu iuţeala fulgerului Marian se ridică-n picioare, făcu câteva mişcări puternice, cuţitul său străpunse sacul în care era vârât şi-şi tăie la repezeală legăturile din piele, care-i încolăceau braţele şi… se eliberează.

Cei doi paznici trebuie să fi auzit mişcările făcute de Marian, se-ntoarseră pe călcâie îşi ridicară pumnalele şi dădură să se năpustească asupra lui. În cele din urmă îşi frânară avântul, contra prietenului meu când acesta scoase ambele pistoale de la brâu.

— Rămâneţi liniştiţi, nu mă obligaţi să trag!

Cei doi indieni nu mai îndrăzniră nici o mişcare, singura lor speranţă era să strige după ajutor, dar Marian le poruncise să n-o facă. În cele din urmă părură hotărâţi ca-n ciuda avertismentului lui Marian să dea semnalele cuvenite de alarmă din fluierele lor. Dar… chiar atunci trăsăturile lor parcă se-mpietriră şi se prăbuşiră de parc-ar fi fost doborâţi de fulger. Ce se-ntâmplase?

Pongo stătea acum chiar lipit de ei. C-o mişcare dibace îi apucase şi le apăsase puţin gâtlejurile, până leşinară.

Nu lăsă însă trupurile lor să cadă cu zgomot la podea, ci le aşează cu grijă. Lângă uriaşul negru care ne privea bucuros apăru şi Maha acum. Acum trebuia să părăsim satul cât mai repede cu putinţă. Marian mă eliberă pe mine, în vreme ce Pongo făcu acelaşi lucru cu colonelul, care mărturisi mai târziu că într-adevăr adormise.

Sub conducerea lui Pongo ne strecurarăm din colibă. Paznicii ştiam prea bine că vor rămâne pentru un timp ameţiţi. Deocamdată nu era pericol să alarmeze satul.

Afară era întuneric beznă. Toate focurile din sat se stinseseră.

Pongo ne conduse cu siguranţă printre colibe. Pentru a nu ne pierde ne ţineam de mână. M-am mirat cu câtă îndemânare ne-a condus Pongo printre colibe, după ce-am lăsat în urmă satul. De-abia în pădure Marian îl întreabă:

— Cum de-ai reuşit Pongo să nu fi luat prizonier?

— Fost foarte uşor, spuse acesta calm. Când Pongo auzit strigăte aşteaptă. Oameni aleargă pe lângă el. Pongo se ia după ei, vede cum *masser* târâţi în colibă, aşteaptă până întuneric, atunci vrea elibereze *Masser*.

Uriaşul găsea totul de la sine înţeles. În clipa aceea luna ieşi după un nor gros şi îmbrăţişează toată valea fluviului cu razele sale palide. Trebuia să ne grăbim altfel, am fi putut fi descoperiţi dacă indienii aveau postată vreo santinelă pe aici.

Pongo face nişte paşi atât de mari, încât de abia ne puteam ţine după el. Ce trebuia să facem acum? Să ne folosim de şampan pentru a parcurge drumul îndărăt? Voiam să mă sfătuiesc cu Marian când Pongo o coti brusc în regiunea porţiuni de junglă, care se găsea-n dreapta fluviului.

— Pongo, unde-i barca noastră, strigai eu încet.

— Indieni luat barca, răspunse uriaşul.

— Atunci avem de făcut un marş zdravăn, şopti Bustle. Mai bine am fi dormit la indieni şi să pornim de-abia dimineaţa.

— În cel mult patru ore vom fi ajuns în oraş, îl consolă Marian. Noaptea este răcoroasă, n-o să fie cine ştie ce.

Am avut nevoie de-o oră întreagă ca să ieşim din zona de junglă care părea că se-ntinde de-a lungul întregii văi a fluviului. O altă jumătate de oră ne-a mai trebuit ca să străbatem prin jungla aceea deasă. Abia pe urmă am dat de şoseaua care ducea la Palitana. Un marş de încă două ore şi jumătate şi ne va fi suficient să ajungem la casa colonelului.

După ce ma ajuns în bungalow-ul acestuia, eram într-adevăr atât de obosiţi încât n-am mai avut chef să mai discutăm asupra evenimentelor care s-au derulat. Ne-am dus cât mai repede în camerele noastre şi ne-am băgat în pat.

*

* *

Soarele era sus pe cer când m-am trezit. După ce am făcut un duş rece, m-am îmbrăcat repede, temându-mă c-am pierdut dejunul.

Dar când am intrat în sala mare, care servea de sufragerie tocmai atunci camarazii mei se aşezau la masă. Cafeaua fierbinte şi chiflele miroseau foarte apetisant.

— Ce-i de făcut acum, întreabă colonelul cu laconismul său militar.

— Am putea alarma poliţia şi să punem să-i aresteze pe locuitorii satului, spuse Marian. Cred încă că fuga noastră va face însă să se precipite lucrurile, tatăl lui Ramsa spunea doar că mai avea nevoie de patru, cinci zile până când îşi vor fi îndeplini misiunea. Acum totul va merge mai repede, deoarece vor juca totul pe-o carte. Astfel că nu va mai trebui să ne batem capul cu locuitorii satului, evenimentele ne vor arăta cum se vor desfăşura lucrurile.

— Oricum o răscoală înarmată va trebui să-mpiedecăm, strigă colonelul. Dacă cineva aprinde incendiul nu se ştie cât va mistui, până s-o stinge.

— Nu cred că fugarii aceia vor încerca o răzmeriţă, spuse foarte serios Marian. Ba sunt dimpotrivă convins că nu vor decât linişte şi pace. Nu m-am înşelat în aşteptările mele domnule colonel. Propun ca azi la amiază să-l prindem pe lăncier în clipa când îşi schimbă lancea. Aşa cum bănuim. În acest fel ajungem mai repede la rezolvarea problemei.

— Tare mult aş vrea să te cred domnule Farrow, mai spuse Bustle, dar după ce-am auzit, am văzut şi am pătimit chiar, asupra-mi apasă o mare şi grea răspundere. Dacă cumva totuşi se pregăteşte o răscoală, care ar putea cuprinde toată ţara, aş pute-o împiedeca, numai dacă aş înştiinţa acum autorităţile.

— Aş vrea să vă pot prelua eu toate responsabilităţile domnule colonel, încearcă să argumenteze Marian. Dacă cu adevărat se pregăteşte o răscoală generală, prin contramăsurile pe care le vom lua împotriva indienilor, o vom provoca încă şi mai mult. Puteţi să recomandaţi intenţia poliţiei, vă spun dinainte, că funcţionarul poliţiei nu va mai apuca să intervină. Lăncierul ne va da cu siguranţă toate lămuririle necesare. În orice caz trebuie ca până mâine la amiază să păstrăm discreţia absolută în această privinţă.

— Hm, să zicem că sunt de acord, spuse încă şovăind Bustle.

Dacă îţi iei dumneata răspunderea, fie, voi recomanda totuşi poliţiei să fie în stare de alarmă. Când vrei s-o pornim?

— Curând domnule colonel. Poate va trebui să stăm cam mult la pândă. Presupun că următoarea informaţie va fi un avertisment în legătură cu noi. Dacă apare călăreţul, trebuie să-l aducem neapărat în puterea noastră.

*

* *

Câteva ore mai târziu ne aflam postaţi la locul de pândă, unde bănuiam că va avea loc schimbul lăncilor. Ne-am postat îndărătul unor tufişuri dese care înconjurau tot malul fluviului. Înaintea noastră se vedea o lance înfiptă în nisip. Aveam de gând s-o cercetăm, îndată ce l-am fi adus pe lăncier în puterea noastră.

Răbdarea noastră fu pusă la grea încercare. Timpul se scurgea foarte încet. Se făcea tot mai cald, dar călăreţul nostru nu apărea deloc.

Să se fi înşelat Marian? Să fi izbucnit în oraş vreo răzmeriţă sângeroasă? Colonelul îndeosebi era foarte agitat. Nu-şi putea însă arăta starea de spirit şi trebuia să se comporte foarte calm şi plin de răbdare. Aici printre crengile tufişurilor domnea o temperatură ca-ntr-un cuptor. Nu puteam nici măcar să-mi şterg sudoarea de pe frunte, orice mişcare am fi făcut, putea să ducă la un fâşâit de crengi, la o trosnitură oarecare, care ne-ar fi trădat colonelul Bustle gemu încetişor. Răbdarea acestuia ajunse la capăt. Brusc Pongo, scoase un fluierat uşor. El trebuia să fi auzit ceva, care să-i fi dat de gândit.

Am încremenit în poziţiile noastre. Au mai trecut câteva secunde, care ni se păru ca la ore întregi am auzit un plescăit în fluviu, care păru să-ntreacă zgomotul valurilor.

O umbră păru să cadă de sus asupra nisipului fin şi alb. Venea către mal. Acum era acum!

Răsună tropăit de copite. Pongo o zbughi din ascunziş urmat de Marian. Colonelul şi cu mine încă nu ne-am prins că deja venise momentul. Pongo însă se şi ridicase ca o statuie din pământ înaintea calului călăreţului. Cu mâna dreaptă, apucă dârlogii calului în timp ce cu stânga înşfăcă lancea. O smucitură şi călăreţul căzu din şea. Noi ne-am tras de-ndată pistoalele.

Nu mai era necesar, când se ridică, vălul de pe capul călăreţului căzu.

— Nogo, tu eşti, strigă înmărmurit colonelul. Apoi întorcându-se înspre noi, continuă:

— Este bătrânul Sikh, despre care v-am vorbit. Nu m-am aşteptat, drept să spun la aşa ceva! Să faci parte din tabăra adversă!

— Nu facem parte din nici o tabără adversă, domnule colonel, spuse bătrânul foarte serios. Ba mai mult, am cruţat oraşul de câteva ori de aşa ceva. Acum trebuie să ne grăbim până nu e prea târziu. Dar lancea trebuie s-o capăt cu orice preţ şi arară-n spre lance, care rămase încă înfiptă în nisip.

— Opreşte-te! Lancea trebuie s-o cercetăm noi mai întâi. Marian trase deja lancea din iarbă, o privi puţin şi-i deşurubă vârful, de unde scoase un mic petec de hârtie în scobitură, pe care-l desfăcu şi-l parcurse.

— Nu-i decât o relatare a prizonieratului nostru şi-a evadării care a urmat, precum şi-un avertisment că „Făptaşul" va fi dovedit în curând. Să vedem ce se află-n cealaltă lance.

După ce Marian luă lancea adusă de bătrânul Sikh o supuse aceluiaşi procedeu şi-i luă documentul, după ce-l citi repede, strigă mirat spre colonel:

— Domnule colonel, cunoaşteţi pe cineva cu numele de Raha?

— Da, urmaşul spiţei princiare, spuse colonelul grăbit. Acesta e cu siguranţă fidel regimului.

— Repede înapoi în oraş! strigă Marian. Să-i căutăm pe bătrânul Tory. Bine că automobilul nostru mai e parcat în stradă. Noga poate să-şi vadă de drum! E grabă mare, Noga! Înainte ca colonelul Bustle să ajungă să poată spune ceva, bătrânul Sikh sări-n şa şi-o porni în galop spre fluviu. Marian o porni-n goană spre pădure, în timp ce noi începurăm să-i urmăm pilda, fără a avea răgazul să-i punem vreo întrebare. De-abia după ce-am ajuns la şosea şi-am sărit în maşină Bustle spuse gâfâind:

— Domnule Farrow! Ce se-ntâmplă aici? De ce i-aţi dat drumul lui Noga? Şi ce-i cu Raga?

— Bătrânul Tory, care potrivit aparenţelor este atât de fidel regimului şi stăpânirii engleze, joacă un rol dublu, îl lămuri pe scurt Marian. A zugrăvit în negru şi-a blamat compatrioţi care erau într-adevăr fideli regimului, iar Raha, era omul din umbră. El era în strânsă legătură cu indieni evadaţi, care au fost cu toţii condamnaţi pe nedrept. Cel ce mijlocea aducerea informaţiilor era Noga, lăncierul. Acum au apărut dovezi irefutabile în mâna lui Raha împotriva lui Tory. Raha scrie că vor urma de îndată evenimente iniţiate de Tory.

Maşina ne duse-n mare viteză în oraş. De-abia am ajuns în primele străzi c-am şi văzut cum mulţimea e cuprinsă de nelinişte. Mulţi indieni coloraţi erau deja în stradă, dar nu se îndreptau spre interiorul oraşului ci undeva spre nord.

— Unde locuieşte Tory, în întreabă Marian pe colonel.

— La marginea oraşului, veni răspunsul.

— Mai repede, mai repede, îl zori Marian, trebuie să ne grăbim altfel, pentru Raha va fi prea târziu. Şoferul nostru nu putea însă accelera mai mult, întrucât străzile se umpleau tot

mai mult de oameni. Indieni erau tot mai agitaţi. În curând deveniră ameninţători.

Calmi de nezdruncinat, ca şi stâncile sub furia apelor, stăteau cei câţiva poliţişti britanici, în mijlocul mulţimii agitate, supraveghind atent în jur.

Eram convins că şi-ar fi pus bastoanele în funcţiune de-ndată ce-ar zări vreun agitator în mulţime.

Se trudeau să facă mereu loc pentru bunul mers al maşini noastre, care în ciuda acestui lucru înainta, destul de-ncet. Nerăbdarea lui Marian creştea, iar colonelul devenea tot mai nervos. Numai Pongo era liniştea-ntruchipată.

Eu încă nu eram pe deplin lămurit cu tabloul zugrăvit de Marian şi cred că şi cu Bustle se petrecea acelaşi lucru.

Bătrânul Tory pe care-l credea pe deplin fidel regimului şi care-l puse pe urmele lăncierului era bănuit acum de Marian că face un joc dublu. Apoi mai era prinţul Ruha care era de asemenea fidel regimului şi care adunase dovezi împotriva lui Tory. Deci era vorba de ura indienilor împotriva englezilor şi-acum se vedea cine era împotriva acestora şi cine nu.

Maşina noastră abia mergea la pas, aşa de multă lume indigenă se adunase pe străzi. Spre uimirea mea la claxoanele disperate pe care le făcea şoferul nostru, i se făcea totuşi loc. Poate din cauza celor trei sahibi din maşină, care impuneau respect, deci situaţia nu era aşa de deznădăjduită. În timpul mersului, nu puteam să nu mă gândesc la satul de indieni, constituit aproape în exclusivitate din evadaţi care fuseseră condamnaţi pe baza activităţilor lor antistatale împotriva regimului impus de englezi şi care pretindeau nevinovăţia.

Câţiva din ei au fosta acuzaţi de Tory! Să se fi înşelat autorităţile? În mâinile denunţătorilor s-a găsit material de propagandă, ceea ce i-a înfundat. Părea să fi nimerit într-un cuib de viespi, nimic nu era clar, oricum chestiunile politice nu le agream. Pe cine să crezi şi pe cine nu? În India se putea uşor ajunge la o baie de sânge groaznică, trebuia să te gândeşti la marea răscoală a Sepoilor. Cel mai mult vor avea de suferit femeile şi copii. Răscoala de sub conducerea lui Nena Sahib a demonstrat cât de multe grozăvii se pot face când un popor se ridică împotriva stăpânirii străine.

— N-are nici un sens de-acum, zise Marian. Domnule colonel, roagă-l, te rog, pe poliţistul ăla înalt de colo să ne croiască drum. Să coborâm şi să mergem pe jos ultimii metri. Vom ajunge oricum mai repede decât cu maşina. La un fluierat al colonelului poliţistul îşi făcu loc prin mulţime.

— Am coborât. Poliţistul şi cu Pongo au început să ne croiască drum.

Cu automobilul n-am mai fi reuşit, dar celor doi uriaşi mulţimea le făcu loc.

Se auziră deodată împuşcături. Cuprinsă de panică mulţimea se dădu înapoi.

Am fi fost luaţi de curent dacă poliţistul şi cu Pongo n-ar fi stat ca nişte bastioane în cale fluxului uman. După ce-a trecut primul val uman, am putut s-o luăm zdravăn înainte şi nu după mult timp ne-am trezit în faţa unei case, care era înconjurată de poliţişti britanici. Un tânăr ofiţer apăru în faţa noastră, strigând:

— Domnule colonel, Tory s-a baricadat în casa lui. Are cam zece discipoli cu el care trag, asigurându-i acoperirea. Vreţi să preluaţi comanda?

— Nu! strigă Bustle. Asta o va face domnul Farrow. Vă rog domnule Farrow! mai zise el indicând cu mâna spre camaradul meu.

Marian privi puţin casa, dar foarte concentrat, după care zise, întorcându-se spre ofiţer:

— Domnule locotenent, trageţi asupra ferestrelor până când noi pătrundem în casă. Ne vom croi drum pe la ultima fereastră din stânga. Înainte Robert şi Pongo! Să tragem în cadrul ferestrei până putem pătrunde înăuntru. Dacă ajungem în casă, focul poate fi oprit. Fără să mai spună o vorbă, prietenul meu îşi luă pistolul din cingătoare, ajunse în dreptul ferestrei şi trase gloanţe după gloanţe. Eu îi urmai exemplul. Trei, patru împuşcături veniră din zona ultimei ferestre din stânga. Gloanţele ne trecură pe lângă urechi şi pe deasupra capului pe când ne apropiam. Pongo ne dădu la o parte, un salt şi…. Dispăru prin deschizătura ferestrei. Înainte de a-l putea urma auzirăm două ţipete. După ce-am sărit şi noi în încăpere am văzut doi indieni ameţiţi, apărători ai casei pe care uriaşul îi făcuse nevătămători. Poliţistul cel înalt care ne croise drum, stătea şi el în faţa ferestrei făcând încercarea de-a pătrunde înăuntru. Marian îi făcu semn când văzu că şi alţi poliţişti voiau să-i urmeze exemplul.

Salva de foc a poliţiştilor de-afară amuţi, aşa cum poruncise Marian.

Din încăperea următoare Marian trase perdeaua la o parte şi pătrunse înăuntru. Două împuşcături se auziră-n camera alăturată. Gloanţele se-nfipseră în perete, apoi detună arma prietenului meu. Se auzi un strigăt.

Am pătruns şi noi în încăpere. Un indian era la pământ şi un la doilea îşi ridicase tocmai pistolul. Dar îl îndreptase spre

fereastră. Atunci de afară se auzi o detunătură, indianul îşi ridică braţele în sus şi se prăbuşi. Din încăperile din spate ale cădirii se auzi un zgomot de luptă. Am parcurs mai multe dependinţe fără a vedea nici un adversar.

În ultima cameră, a cărei ferestre dădeau spre grădină am auzit zgomote de luptă înverşunată între indieni.

L-am recunoscut pe Noga, lăncierul şi pe tinerii paznici care ne-au păzit pe timpul prizonieratului nostru în coliba din pădure de pe malul fluviului.

Aceştia izbucniră în strigăte de bucurie după ce ne-au recunoscut.

Şase indieni îi asaltau pe cei trei cu toată puterea. După ce-am intervenit şi mai ales Pongo, lupta fu decisivă. Un al patrulea indian care stătea în preajma lui Noga păşi în faţă.

— Sunt prinţul Ruha, zise acesta. Mulţumesc domnilor pentru ajutor. Noga mi-a povestit totul. Acum trebuie să punem mâna pe Tory care nu trebuie să ne scape.

— Uite-l şi pe Tory, auzirăm vocea lui Bustle, acum din una din încăperile din faţă. Aici e!

În a doua încăpere pe care-o luasem noi cu asalt, zăcea într-adevăr Tory.

Glonţul lui Marian părea să-l fi atins serios. Era pe moarte. După ce mai deschise odată ochi şi-şi privi pe Bustle, un râs ironic îi mai zgudui odată trupul.

— Domnule colonel, nu v-aţi dat niciodată seama că eu am făcut un joc dublu. Acum s-a pierdut mult, dar răzbunătorii mei mă vor înlocui. Eu.…

Moartea îi pecetlui buzele pe vecie. În pivniţa casei sale sau găsit toate tipurile de manifeste care-au fost tocmai dovezile pe baza cărora mulţi nevinovaţi au fost condamnaţi de justiţie. Câţiva indieni pe care i-am luat prizonieri ne-au mărturisit că ei au fost aceia care la ordinul lui Tory au introdus în case materialul compromiţător.

Mai târziu toţi nevinovaţii au fost puşi în libertate. Colonelul Bustle şi-a mai adăugat colecţiei sale cele două lănci cu care informaţiile au fost schimbate între indieni.

Dar această ţară, India, cu un potenţial nesecat de întâmplări de tot felul, ne-a adus pe cap o nouă aventură descrisă în volumul următor.

Sfârşitul volumului: **LĂNCIERUL.**

În numărul următor:

PREOTUL BHIWA.

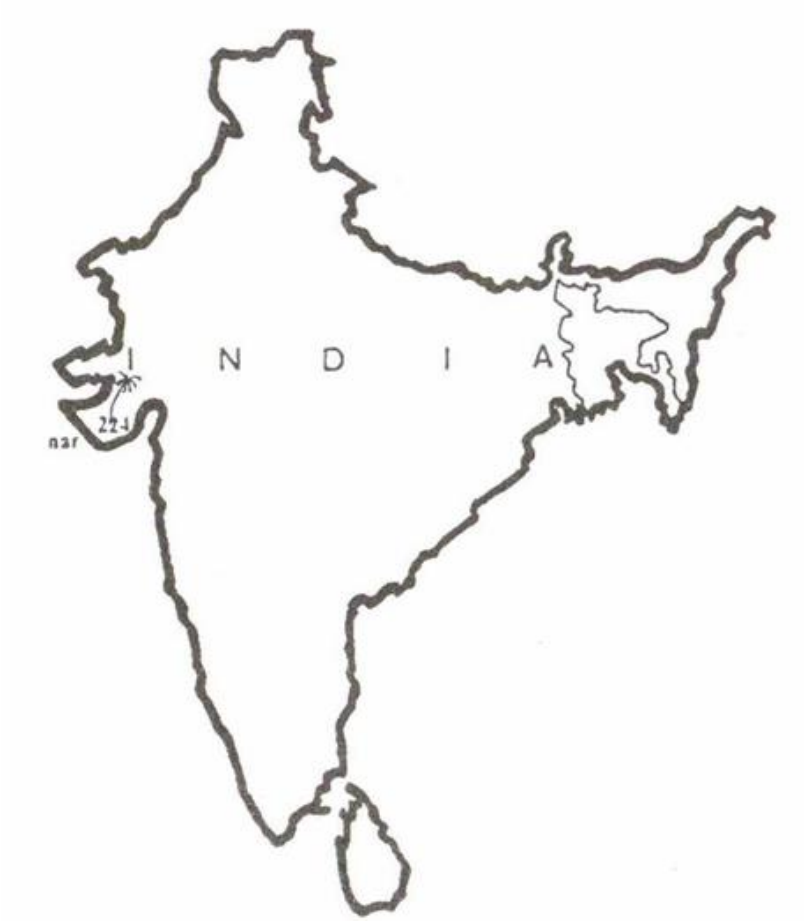
I N D I A

In Numărul următor:

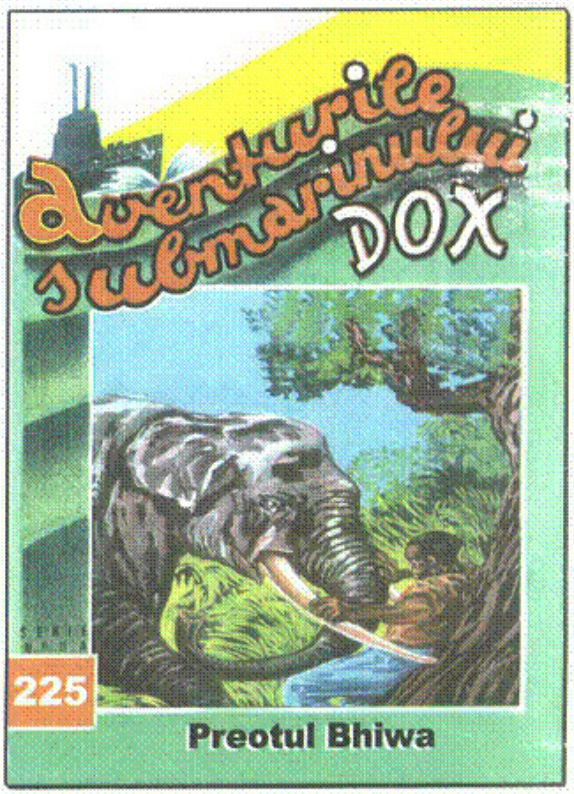

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro